

A young boy with short brown hair is the central figure, looking upwards with his mouth wide open, holding a single red apple. He is wearing a bright blue high-visibility jacket over a dark blue shirt. The background is a dense, textured field of many red and yellow apples, creating a vibrant, autumnal setting. The text 'egmont højskolen' is printed in white in the upper left corner, and 'Årsskrift 2018' is in the lower right corner.

egmont
højskolen

Årsskrift 2018

Udgivet af

Egmont Højskolen og
Egmont Højskolens Elevforening

Redaktion

Eva Carlslund
Michael Pedersen
Søren Møllgaard Kristensen
Stevie Kørvell

Egmont Højskolen

Villavej 25, Hou
8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont-hs.dk
www.egmont-hs.dk

Elevforeningen

v/Jens Bork
Vestervænget 39
7323 Give
tlf. 75 73 19 95
elevforening@egmont-hs.dk
elevforening.egmont-hs.dk

Tryk

Johansen Grafisk
Niels Kjeldsens Vej 25
7500 Holstebro

December 2018

Forsidefoto: Julie Jelling

Årsskrift 2018

Indhold

Prolog	5
Tro, tillid og tryllestøv	6
BÆREDYGTIGHED	11
Frirummet forpligter	12
Er lyset for de lærde blot?	14
Forårglimt fra hele verden	21
Dorthe skaber bæredygtighed i drivhuset	22
Lokale indkøb giver bæredygtighed	24
Europas arbejdsmarked på dagsordenen	27
Afslutningstale forår 2018	28
Det er reel modstand, vi lærer af	31
Kan man skabe et samfund med én lov?	32
Fanden skal ikke have lov at tage de sidste	33
Mindeord	35
Portræt af Ole Lauth	36
Værker og hverdag	44
Røst	46
Vandremarathon	48
Sensommerglimt fra Danmark	51
Elevforeningen – siden sidst	53
Elevstævnet 2018	54
Forstanderens tale ved elevstævnet	55
På tur til Tenerife	58
Elevforeningens bestyrelse	59
Jubilarer 2018	60
Elevhold forår 2018	62
Elevhold efterår 2018	63
Skolens bestyrelse	64
Skolens ansatte	65
Årets foredrag og koncerter	66

Prolog

Kære læser af årsskriftet

Mens disse linjer skrives, sænker mørket sig omkring Egmont Højskolen, men som vi har sunget flere gange i løbet af november:

*Mørk er november og løvfaldet slut
vandet begynder at fryse,
lyset fra solen og blomsterne brudt –
da må vort hjerte selv lyse*

så kommer lyset indefra, fra hjertet. Både fra Egmont som sted men også fra alle de mennesker, der lige nu har deres gang her.

Synge vil vi, legen er magt

fortsætter Thorkild Bjørnvig (HS210) og alle Egmonitter, for det er ikke mindst i sangen, musikaliteten og legen, at vi finder lyset, glæden, viljen og lysten til at leve det liv, vi lever med hinanden og skabe både forståelse, mening, kunst, muligheder, menneskeliv og sammenhæng.

Året har budt på større omvæltninger, end vi havde håbet på, og derfor er der også dedikeret en stor del af skriftet, I holder i hånden, til at mindes og huske Ole Lauth og hans enorme og utrættelige indsats for Egmont Højskolen og for mennesker, der havde brug for at blive set som dem, de var, og at deres sag blev talt.

I skriftet kan I også læse om den fælles udfordring, vi alle står overfor i forhold til at skabe et bæredygtigt samfund og måske tænke med på, hvordan vi kan gøre det med håb, omtanke og omsorgsfuldhed.

Grundtvig skriver i omkvædet til "Hvad solskin er for det sorte muld" (HS92)

*Trods mørkets harme,
i strålearme
af lys og varme*

og de fem forskellige slutstrofer

*er lykken klar!
er hjertensfryd!
er frugtbarhed!
er røsten klar!
vor skole stå!*

Og sådan står vores skole stadigvæk. Som et sted, hvor der er lys og hvor der er sang. Hvor menneskelivet udspiller sig, og både store og små ting bliver til. I dette årsskrift får I også et lille indblik i, hvad det seneste år har bragt med sig i tekst og billeder. Vi håber, I vil nyde det i en stille, fredfyldt stund.

God fornøjelse

På vegne af alle os på Egmont Højskolen

Søren Møllgaard Kristensen

Tro, tillid og tryllestøv

– forstander Søren Møllgaard Kristensens velkomsttale til det nystartede efterårselevhold

Kære alle

Rigtig hjerteligt velkommen til jer alle til efterårssemestret på Egmont Højskolen. Vi har glædet os rigtig meget til at se jer, både nye og kendte ansigter. En højskole er først rigtig i gang, når den er fyldt med mennesker – når den er fyldt med jer. Jeg håber I er blevet vist godt til rette på det værelse, som det næste halve år, sammen med resten af skolen, bliver jeres hjem. I det liv, som vi skal leve med hinanden – i fællesskab

Forfatteren Tor Nørretranders skrev for år tilbage en bog sammen med Søren Hermansen, lederen af Samsø Energiakademi. Bogen hedder: "Fælledskab" ikke fællesskab, som vi kender, men med d – fælledskab. Det er et gammelt ord for fællesskab, som ikke bruges mere, men som indeholder ordet fælled, som er alt det, vi er fælles om eller burde være fælles om. Fælleder er fælles ressourcer, som deles mellem mennesker. Alle har lige adgang, ingen har ejerskab og kontrol, man deler fælleden. Det kan være en græsmark, hvor kvæget græsser; et lufthav alle ånder af eller et hav fuld af fisk og et sprog fuld af ord. Afgørende for, at det er en fælled er, at det er fælles. Ikke nogens, men fælles.

Man kunne sige at alt det vigtige i livet er det vi er fælles om: kærlighed, sprog, natur, mellem menneskelighed.

I forordet til bogen står der:

Fællesskaber er som børn: Vidunderlige, livgivende og udviklende. Men samtidig også øretæveindbydende, trælse og besværlige. Ikke meget andet end børn og fællesskaber kan fylde én med den selvfølgelige følelse af, at livet giver mening alene ved at blive levet. Omvendt er der heller ikke meget andet, der kan efterlade

én med samme fortvivlende udmattelse og lyst til bare at være i fred.

Men det går ikke uden. Heldigvis. Måske koster det på den korte bane med alt det, der skal investeres i børn og i fællesskaber, men i det lange løb rummer de fremtid, udvikling og livsglæde i sig.

Man mister noget af kontrollen over sit liv, men får til gengæld foræret en masse leg, lykke og læring. Det kan godt være at hverken børn eller fællesskaber bliver mere livsbekræftende af at blive voksne, men undervejs er de selve livets gnist.

Sådan lyder det i forordet, og i den verden, vi lever i i dag, er det ved at være lysende klart, at vi har brug for stærke fællesskaber for at løse de udfordringer, der ligger foran os, både set i et bæredygtigt og mellem menneskeligt perspektiv.

På indgangen til dette semester glæder vi os til at bygge et fællesskab op sammen med alle jer. Nok vil det kræve noget af os, og at vi alle tager ansvaret, så godt som vi kan, for at det lykkes, men jeg er ganske sikker på, at vi alle vil opleve livsglæden, skabertrangen og styrken – livets gnist.

Den franske filosof Jean-Paul Sartre giver et eksempel, hvor folk står sammen og venter på bussen. Men selv om de er det samme sted, er der intet fællesskab. De står bare og venter på bussen i ensomhed uden at være forpligtede på hinanden i et solidaritetsforhold, kærlighedsforhold, meningsfyldt forhold eller lignende.

For man har ikke noget for med hinanden, ikke noget forhold til hinandens liv. Man er ikke sammen om noget. Og

det må man nødvendigvis være for at kunne kalde det et fællesskab.

Men når man derimod er sammen om noget betydningsfuldt og har noget for med hinanden, opstår der det, vi kalder ånd. Ånd er noget der eksisterer imellem mennesker.

Ånd betyder oprindeligt: Livsigangsættende åndepust, der puster liv i sjælen. Prøv lige at smag på det. Livsigangsættende åndepust. Et åndfuldt pust, der sætter livet i gang. Man puster livet ind i det, man har for, man sætter gang i livet omkring sig, man lever mennesker op.

Ånd er også bibeholdt i det mere almindelige danske ord åndedrag.

Også Grundtvig leger med ordet ånd i det lille citat, der indleder det, jeg håber bliver vores fælles skat – Højskolesangbogen:

*og friest er dit åndefang,
når dybt du drager det i sang,
så højt i sky det klinger*

fra sangen: "Alt, hvad som fuglevinger fik". Åndefang er en sammentrækning af åndedrag og vingefang.

Jeg håber også at I i år vil være med til at give hinanden åndedrag, vingefang og fuglevinger. Vinger både til at bringe jer andre og nye steder hen, end I måske havde kunnet forestille jer, men også til at hejse sig op, lige der hvor man er, for at kunne se tingene lidt ovenfra. Herfra kan man bedre overskue, hvad der sker, og hvad der er vigtig, væg-tigt og væsentligt – for sig selv, men ikke mindst for den anden – hinanden.

Se, det er åndfuldt og vedrører det, der er imellem mennesker. Og det er dannelse; som er fuldstændig afgørende for samfundslivet og menneskelivet – for den folkelige oplysning og for livsoplysningen.

Det er ånd.

Hans-Jørgen Schanz som er professor ved Idehistorie på Århus Universitet har skrevet en bog, der hedder netop "Ånd". Her låner han 4 spørgsmål fra filosofen Kant.

Spørgsmålene lyder:

Hvad kan jeg vide? – som henfører til vores erkendelse af verden. Vores viden om hvordan verden hænger sammen.

Hvad skal jeg gøre? – som har at gøre med moral og etik. At der er noget jeg har pligt til at gøre.

Hvad tør jeg håbe? – som handler om at turde tro på noget, der er større end en selv. At have drømme, håb og mod.

Og sidste spørgsmål:

Hvad er et menneske? – som opstår i et krydsningsfelt imellem de tre forudgående spørgsmål, som lidt forenklet handler om – viden, etik, tro og mod.

Verbet skifter hele tiden i spørgsmålene: kan, skal, tør og er.

I kan. I skal. I tør. I er.

I vores tid er der mange stemmer, der taler om vigtigheden ved at have selvindsigt. Indsigt i sig selv. Det er indiskutabelt godt at kunne forstå sig selv – eller i hvert fald delvist; eller momentvist. I forsommeren var jeg til Heartland Festival og mødte et af de band, der fyldte rigtig meget, da jeg var nogenlunde på jeres alder: The The, og passagen fra en af deres sange:

*Everybody knows, what's going on in the world.
But I don't even know, what's going on – in myself.*

Men jeg vil stadig gerne slå et slag for, at det er endnu mere vigtigt at have selvudsigt, i stedet for kun at have selvindsigt. At kunne udvikle sig i stedet for, at det bliver indviklet. At man kan vikle sig ud af sig selv i stedet for at vikle sig ind i sig selv. Og vikle sig ud sammen med andre.

I sangen "Se morgenlyset spiller", der er skrevet af Jens Smærup Sørensen, og som forhåbentlig kommer med i den nye udgave af højskolesangbogen, lyder det med ordene, der kunne være rammen om i dag og det, der ligger foran os:

*Vi er nu mange samlet
som her med hver sit blik
kan se og fylde hjertet
med frydefulde stik
Så lad os gå på opdagerfærd
i vort land til verdens ende
Mit liv fik først sit helt eget værd
da jeg lærte dit at kende*

Og ikke kun dig at kende, men dit liv at kende. Når vi lærer hinanden og hinandens liv at kende, og måske allermest lige præcis her, bliver vi også klogere på os selv. Og på livet.

"Der er nu noget ved livet, som man ikke finder andre steder" lyder titlen på en bog skrevet af en tidligere højskoleforstander. Jeg kunne tilføje: Der er nu noget ved højskolelivet som man ikke finder andre steder. Noget jeg håber I også vil opleve og erfare i løbet af det næste halve år.

Til sommerkurset "Sjæl i flammer" i slutningen af juni mødte jeg Søren, som på brystet af sin t-shirts bar indskriften:

*Det er godt at være til
– man skulle aldrig være andet.*

Med disse ord drog jeg, sædvanen tro, senere på sommeren på ferie med familie og venner i vores sommerhus i Klitmøller, som ligger i den nordvestlige ende af Danmark. I år var der ikke rigtig bølger til, at vi kunne padlesurfe, så i stedet Stand Up padlede vi, hvilket jeg ville have forsvoret

skulle overgå mig, måske fordi jeg sidste gang, jeg prøvede det, hverken kunne rejse mig eller finde balancen endsige blive stående. Det fik mig til at tænke på dokumentarfilmen "Standing on Water" som Peter Alsted lavede for tre år siden. Filmen handler om den nu 24-årige Casper Steinfath, der er opvokset og bor i Klitmøller og er flere gange verdensmester og europamester, og som er en af allerbedste Stand Up paddle surfere i verden, og det eneste menneske, der har krydset Skagerak på et surfboard. Filmen handler om et menneske, der som barn ikke turde at få sit hoved under vand, men som overvandt sin frygt sammen med venner, familie og mennesker omkring sig og gjorde det farlige vand til sin legeplads. Om at nogen skubber en på den gode måde, om at rejse sig og at stå op, og om at give slip og at turde. Den handler om at være en del af noget, der er større end en selv. Men først og fremmest handler den om at finde ind til det, de i filmen kalder "deep play" – den dybe leg. Ikke som en forlystelse, men som noget eksistentielt, der gør dig til et legende menneske. For som det hedder i filmen: Når du leger, så mærker du livskraften og følelsen af at danse gennem verdenen, som du er. Og når man har forbindelse til livskraften, da giver det glæde, energi og mening. Den dybe leg er også tilstanden, hvor man bruger fejlene som fremdrift. Der er altid en grund til at rejse sig, når man ryger af bølgen, og til at overkomme livet. Til at lære nyt og forfine. Det er stedet hvor man finder og følger sin passion, og hvor man trodser konventionerne og eksisterende forestillinger og skaber nyt.

Casper Steinfath stiller spørgsmålet om man, som surfer eller legende menneske, er en der vinder hver gang, eller en der nyder hvert eneste sekund af legen. Jeg tror, det er det sidste, siger han.

For mig og for os alle på Egmont er den dybe leg også der, hvor man nysgerrigt og forundringsparat, eksperimenterer, afprøver og undersøger og fodrer den skabertrang, der bor i os alle. Det er stedet for optagetheden, selvfor-glemmelsen og livsglæden, hvor der skabes både for hånden, hovedet, hjertet og hinanden.

Jørgen Leth, forfatteren og filminstruktøren lavede for en del år siden et filmisk essay, "Det legende menneske", hvor han undersøger legen, legens væsen og det legende menneske på tværs af hele kloden. Det giver mange aspekter som: at være en anden, at være i en anden verden, at skabe eller konstruere, at udfordre eller at gentage, at være en del af en tradition, en kultur og et fællesskab, samt at øve sig i at leve. Han formulerer senere et sted i en samtale om legen, at de bedste venner, han har og har haft i hele sit liv, er de venner, han har kunnet lege med.

Jeg håber meget, at I vil træde ind i vores fælles hverdag med alt, hvad den indebærer. Hvor vi sammen, nysgerrige, åbne og forundringsparate skal finde skabertrangen og livskraften frem – og lege – og leve.

Nu om dage kunne man få tanken at vi står i en opløsnings-tid, hvor alt falder fra hinanden. Men måske står vi i stedet for i en oplysningstid, hvor vi har mod, lyst, håb og kraft til at forandre, hjælpe og skabe mening. Til at se frem ad og vente sig noget godt. For halvtreds år siden rejste unge sig overalt i verden i ungdomsoprørets tegn; ikke bare i Paris, men også i Rio, New York, Berlin, Beograd og København, ja stort set over hele verden. Mod autoriteter i enhver form. Mod diskrimination og uretfærdig forskelsbehandling. Mod undertrykkelse. Og for selvbestemmelse, for medbestemmelse, for solidaritet, for frihed, for fred.

50 året for ungdomsoprøret bliver en del af rammen for vores første uge under titlen, eller parolen kunne man fristes til at sige: Noget at kæmpe for!

Som vi kommer til at synge i "Jeg elsker den brogede verden":

*Hvis ej der var noget at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du*

og der forsættes:

*Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for dagligt brød*

Velkommen til kampen, legen, dansen, fordybelsen og ånden.

I sommerhuset i Klitmøller har vi noget, som nogle af jer måske kun har hørt om. Nemlig en VHS-maskine til video-bånd. Bagerst i skabet står der en perlerække af diverse tegnefilmsklassikere, som vi, når vejret er til det, genser. En af dem er filmen om Peter Pan, som vi dog ikke fik set i år. Mine børn: Nanna, Liva og Sverre har en yndlingspassage, som også er blevet min kone Dorthes og min. I den siger Peter på et tidspunkt til Wendy, at så længe, der er tro, tillid og tryllestøv, så har Kaptajn Klo ikke en chance. Nu om dage kan Kaptajn Klo antage alle mulige skikkelser, men bare troen, tilliden og tryllestøvet er der, så skal det hele nok gå. Troen på noget, der er større end én selv, fællesskabet og det liv vi lever med hinanden. Tilliden til at det andet menneske vil én det godt og tror på én. Og tryllestøvet som det magiske, poetiske og skabende i tilværelsen, som drysses ud, der hvor mennesker er og har det godt.

Velkommen til troen, tilliden og tryllestøvet

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til i år. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi glæder os til at være nysgerrige og at forundres sammen med jer. Vi glæder os til at I vil udnytte skolens muligheder, og til at I vil udfordre jeres eget og hinandens liv og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at lære jer og jeres liv at kende. Vi glæder os.

Velkommen til mangfoldigheden, myndigheden, værdigheden og solidariteten.

Velkommen til de brede, åbne døre på Egmont Højskolen. Velkommen!

Vi har i dette årsskrift valgt at dedikere et afsnit til bæredygtigheden, da begrebet med rette fylder i samfundsdebatten og nødvendigvis også må fylde i højskolebevægelsen og på den enkelte højskole, og derfor også på Egmont Højskolen.

Hvis man kigger på FNs 17 verdensmål for bæredygtighed er det tydeligt for enhver, at det rummer og vedrører mange elementer, måske flere end man umiddelbart skulle tro: Afskaffelse af fattigdom og sult, sundhed, trivsel, uddannelse, ligestilling, energi, jobs, industri, innovation, infrastruktur, mindre ulighed, forbrug, produktion, byer, lokalsamfund, klima, livet på land og i havet, fred, retfærdighed, handlingspartnerskaber og økonomi.

Økonomi kommer ud af det græske oikos som betyder hus eller at holde hus med det man i tidligere tider ville

kalde de knappe ressourcer. Økologi har samme sproglige rod og vedrører altså også betegnelsen at holde hus med foruden at være videnskaben om forholdet mellem de levende væsener og mellem dem og deres miljø.

Bæredygtighed må altså både indbære at man holder hus med ressourcerne, viser omsorg for jordens økosystem og ikke mindst viser omsorg for menneskers grundlæggende behov som f.eks. sundhed, tryghed, demokrati og muligheden for at være menneske.

Kigger man på selve ordet bæredygtighed, kunne det henvises til evnen til at bære noget værdifuldt i vores hænder

Filosoffen K. E. Løgstrup siger: *"Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin egen hånd"*

BÆREDYGTIGHED

Løgstup taler også om begrebet interdependens, hvor vi i kraft af vores åndedrag er indfældet i naturen, og derfor også gensidigt afhængige af den og ikke mindst af de kommende generationer, som vi end ikke kan forestille os endnu.

Nordahl Grieg skriver i digtet "Til ungdommen":

*Dette er løftet vårt
fra bror og til bror:
vi vil bli gode mot
menskenes jord.
Vi vil ta vare på
skjønnheten, varmen -
som om vi bar et barn
varsomt på armen!*

Vertical

Som en forsikring om, at vi vil give noget værdifuldt videre til de opvoksende generationer.

Med de ord kan man sige, at bæredygtigheden ikke er noget, som man skal frygte eller noget der skal skræmme os fra vid og sans, men mere som et felt af muligheder til at handle ind i. Ikke som noget der skal være genstand for opløsning, men i stedet for genstand for oplysning, som Tor Nørretranders skriver det i sin bog "Se frem".

Vi skal, når vi taler og beskæftiger os med bæredygtigheden, holde hovedet koldt - og hjertet varmt - og omsorgsfuldt holde om alt det, vi har sammen.

God fornøjelse med de efterfølgende artikler, som er skrevet ud fra hver deres perspektiv, til inspiration til os alle.

Frirummet forpligter

W/ Johannes Schønau, bæredygtighedskonsulent i FFD

Når
Verden
bliver mere

og mere kompleks og kalder på forandring, skal højskolerne står klar med bud på svar. Højskolerne i Danmark er i fremgang. Ikke mindst fordi vi kan tilbyde det frirum hvor meningen med livet kan italesættes og perspektiveres i givende sociale rammer. Lige nu oplever højskolerne en stigende interesse for bæredygtighed, og en tilsvarende bekymring for klimaets tilstand.

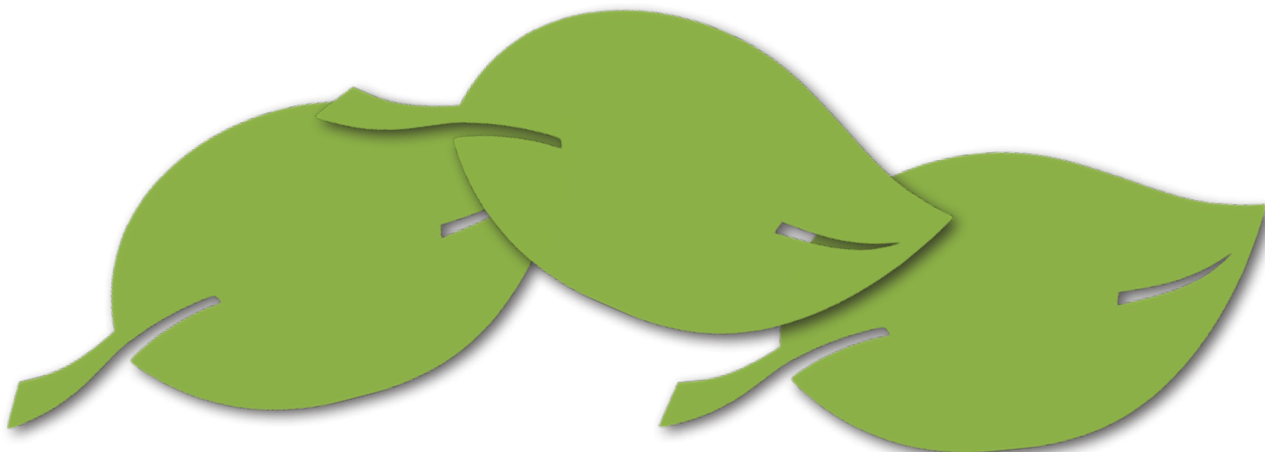
Som bæredygtighedskonsulent i FFD (Foreningen for Folkehøjskoler i Danmark), og med min jævnlige kontakt til landets højskoler, hører jeg den samme sang: Landets højskoleelever sætter klimaforandringerne højt på dagsordenen; de forventer svar og ønsker forandring. Det er der sådan set ikke noget nyt i. Det har ungdommen altid gjort og på mange måder minder denne brydningstid meget om den Danmark stod i, da Grundtvig startede højskolebevægelsen. Dengang, for snart 175 år siden, var det også folkeoplysning der var afsættet. Her var nøgleordene demokratisk dannelse og folkeoplysning. Grundtvigs mission var, at oplyse almuen om demokratiets værdier og med en bred almen forståelse for land, historie og værdier, at gøre dem til bedre og mere aktive samfundsborgere. I dag er målet for højskolebevægelsen den samme, men måske er tiden ved at være klar til at tilføje ordet bæredygtighed til Grundtvigs værdisæt. Måske kalder Verden af i dag, på borgere der også engagerer sig i planetens ve og vel; ikke bare i fremtiden, men i de næste 10'000 år.

Det går stærkt for tiden. Ikke bare med klimaforandringerne, men også med interessen og efterspørgslen på handlemuligheder. Årsagen til det massive fokus skal sikkert findes i den varme sommer Europa (og mange andre steder i Verden) oplevede i år, lagt sammen med FNs dystopiske klimarapport fra oktober i år der sagde, at hvis vi ikke gør noget drastisk inden for de næste 17 år, så vil det blive umuligt at stoppe forandringerne og de vil kunne få konsekvenser for planeten de næste 10'000 år. Hvis vi rammer en gennemsnitlig temperaturstigning på 2°C, vil de første dominobrikker være væltet, de første af jordens egne kædereaktioner være sat i gang, og ligegyldigt hvad vi gør, vil vi ikke kunne undgå at jordens egne systemer fortsætter med at øge temperaturen med 4 til 5°C, med enorme vandstandsstigninger, kæmpe nye ørkenområder, ekstreme vejrsituationer der får de nutidige tyfoner og massive skybrud til at blegne, massive fødevareproblemer og 300 mio. klimaflygtninge til følge. Det lyder voldsomt og det er det også. Ungdommen i dag er vokset op med disse dommedagsprofetier og kombineret med handlekraft og mod, giver dette en naturlig lyst til handling, opgør og forandring.

Klimaudfordringen er med andre ord rykket markant frem på dagsordenen, og hvor er der et mere naturligt sted i verden at tage handsken op, end landets folkehøjskoler, med sin tradition for at tage livtag med de store spørgsmål og med sin forpligtigelse til folkeoplysning, livsoplysning og demokratisk dannelse. Lytte til ungdommens bekymring, iscenesætte en ny virkelighed og handle på udfordringen med kreativitet, entusiasme og en tro på, at vi sammen kan finde nye veje, der løsner den gordiske knude. Højskolerne er en oplagt rugekasse for nye ideer og tiltag på dette område. Dels er de forankret i lokalsamfundene i hele landet, og er dermed et oplagt sted at mødes når lokale problemstillinger skal diskuteres. Dels har højskolerne rum og land til at eksperimentere med løsninger på problematikken, og dels er højskolerne hjem for ung energi og nysgerrighed og sidst men ikke mindst, er højskolerne beriget med dygtige formidlere i kraft af højskolelærere og forstandere. På en højskole bor, spiser, sover og taler man sammen og når alle facetter i døgnnet og livet deles med andre, har vi også det perfekte afsæt for at diskutere nogle af de problematikker og løsninger, der dukker op. Til forskel fra gymnasier og andre uddannelsesinstitutioner, stopper vi ikke samtalen, når vi lukker døren til undervisningslokalet og timen er slut. Vaner, moral og udfordringer kan sagtens diskuteres over aftensmaden, og det er måske lidt sværere at sætte tænderne i skært oksekød, når man netop lige har disku-

teret klimaudfordringerne ved produktionen af animalske fødevarer. Men det er også netop her, over aftensmaden at vi opdager, at vi er hele mennesker; at vi opdager at der godt kan være afstand mellem handling og ord og at store adfærdssændringer og nye vaner tager tid og kræver mod. Det er i det rum, at højskolerne og en grøn omstilling spiller bold; i mødet mellem ungdommens vilje, den bæredygtige dannelse og komplekse udfordringer ved tungt bureaukrati og ændring af vaner.

I FFD er arbejdet med bæredygtighed skrevet ind i strategien for de næste fem år. Højskolerne har startet et BæredygtighedsNetværk, hvor også Egmont Højskolen er med. Det skal dels få den enkelte højskole til at forpligte sig i højere grad, og dels hjælpe højskolerne til at arbejde sammen og lære af hinanden. Der er meget stor forskel på landets højskoler. Fra idrætshøjskoler, til drama-, film-, senior og til akademiske højskoler. Nogle har bæredygtig omstilling som en del af deres DNA, mens andre blot berører det perifert. Og sådan skal det være. Enhver højskole skal blive ved med at gøre netop det, den er god til, men over det, bør vi sammen udvide vores fælles værdigrundlag og indskrive ordet bæredygtighed. Når man har menneskene, rummet og handlekraften, så forpligter det. Det skylder vi samfundet, naturen og de kommende generationer.

Er lyset for de lærde blot?

– nej, men lad os også bruge det til at lave strøm med!

– af Hans Otto Lunde, højskolelærer

Kan højskolerne gøre en forskel i forhold til tidens altover-
skyggende problem, klimaet?

*Er lyset for de lærde blot
til ret og galt at stave?
Nej, himlen under flere godt,
og lys er himlens gave*

Grundtvig skriver således i 1839, og han tænker her på lys i en ganske bestemt forståelsesramme, nemlig som "oplysning". Hans ærinde er folkelig dannelse og videnstilegnelse, som for ham er en tilstrækkelig vigtig sag til, at han skriver en sang om spørgsmålet. Og deri havde han sandsynligvis ret. I hvert fald fik denne ide stor indflydelse på danskernes liv i mange år derefter. Vi fik oplysningstanker i en særlig dansk form bredt ud på højskoler, efterskoler, landbrugsskoler, husholdningsskoler og senere i arbejderbevægelsen, og de kom til at gå hånd i hånd med demokratiseringen og moderniseringen af Danmark i mange år derefter. Det skal vi sige os selv, Grundtvig og andre tak for. Uden dette projekt er det ikke sikkert, at vi ville have det Danmark, vi har i dag. Og som vi, på trods af mange nutidige problemer og uoverensstemmelser, trods alt er glade for.

I dag har vi imidlertid i Danmark men i allerhøjeste grad også i resten af verden desperat brug for at få et nyt og denne gang globalt projekt til at lykkes. Et projekt, der handler om at få vores omgang med jordens ressourcer til at blive bæredygtig. Og det vil sige, at vi, mennesket, som race skal agere bæredygtigt, så vi ikke ødelægger vores klima, drikkevand, dyr, planter og alle andre naturressourcer, deriblandt os selv, uopretteligt.

Earthrise – jorden set fra månen i 1968. (Kilde: NASA)

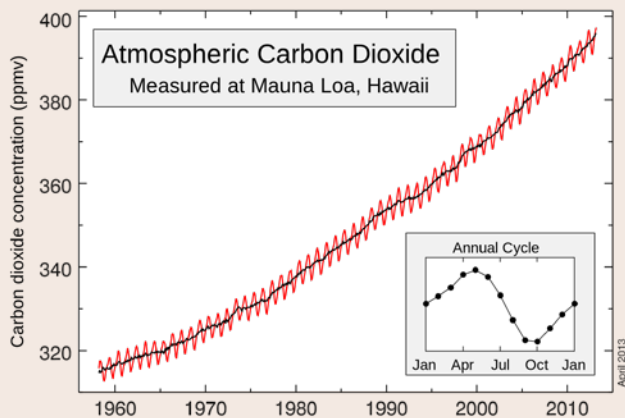
Vi er nødt til at gøre det nu, for meget tyder på, at vi ikke har særlig mange år til rådighed. Og vi skal gøre det samtidig med, at den fattige del af verden får en større del i vores samlede rigdom, så projektet også bliver politisk bæredygtigt. Efter min mening har vi i mange år vidst, at vi skulle i gang med projektet. Men vi har blot skubbet det fra os og hastet videre i vores stræben efter fremgang og vækst.

Da Apollo 8 rumsonden kredsede om månen i 1968, tog astronauten Bill Anders et fotografi, som skulle blive verdenshistoriens måske mest berømte. Det kaldes i dag "Earthrise" og viser jorden set ude fra verdensrummet. Man fornemmer i fotografiet, hvor lille, skrøbelig og vidunderlig smuk jorden er, mens den svæver i det sorte, kolde verdensrum. Det gik kun langsomt op for Bill og os andre, hvilken indsigt dette billede indeholder. Vi er stadig i gang med forstå det, men det er tid til at handle på indsigten. Vi kan ikke udskyde projektet længere.

En anden indsigt, som har med global opvarmning at gøre, begyndte at vise sig i anden halvdel af 1900-tallet. Amerikaneren Charles David Keeling interesserede sig for at-

mosfærens sammensætning og målte bl.a. dens indhold af CO₂. Hans forskning mistede sin finansiering, men det lykkedes ham at skrabe penge sammen til, at han kunne fortsætte målingerne ved Mauna Loa observatoriet på stillehavsøen Hawaii. Og fra 1958 og fremefter viste der sig et både interessant men også foruroligende billede af atmosfærens CO₂-indhold. Billedet kaldes i dag for Keeling-kurven. Det interessante var og er, at atmosfærens indhold af CO₂ svinger en del hen over året. Det så ud som om jorden åndede ligesom et menneske. CO₂-koncentrationen falder fra omkring 1. maj og fortsætter med at falde i ca. 6 måneder. Derefter stiger den igen i ca. 6 måneder. Det er næsten som et åndedræt, og Keeling var fascineret af det.

Årsagen er, ved vi nu, at jordens landmasse er meget større på den nordlige halvkugle end på den sydlige. Al plantevækst opsuger CO₂, når den vokser og frigiver CO₂, når den dør og forrådnar. Og da den samlede plantemasse hænger sammen med landmassen og derfor er langt større på den nordlige halvkugle end på den sydlige, "overskygger" den nordlige halvkugles CO₂-åndedræt så at sige den sydliges. Så ved vi det.

Keelings kurver. (Kilde: Manua Loa observatoriet)

Men Keeling og kollegaer fik desværre også en anden indsigt, der ikke var så behagelig. Det så ud til, at koncentrationen af CO₂ i atmosfæren var konstant stigende. Og i dag ved vi desværre, at det så absolut er tilfældet. Og at det kan få ødelæggende konsekvenser, hvis vi ikke får denne stigning standset og i bedste fald vendt.

Jordens vegetation - den nordlige halvkugle har klart mest. (Kilde: universetoday.com)

Stigningen skyldes vores ubønhørlige afbrænding af fossile brændstoffer til brug for energi- og transportformål, hvorved vi tager kulstof, som er fanget i f.eks. olieforekomster i jordens indre, og frigiver det som CO₂ gennem forbrændingsprocessen.

Vi skal pinedød have fundet nogle andre måder at skaffe os den nødvendige energi på. Måder som ikke frigiver CO₂.

Konsekvenserne, hvis vi ikke gør det, er ukendte. Vores klimamodeller forudsiger en dyster fremtid, med store havvandsstigninger, ørkendannelse og mange andre grimme effekter, der kan have katastrofal indvirkning på alle samfund rundt omkring i verden.

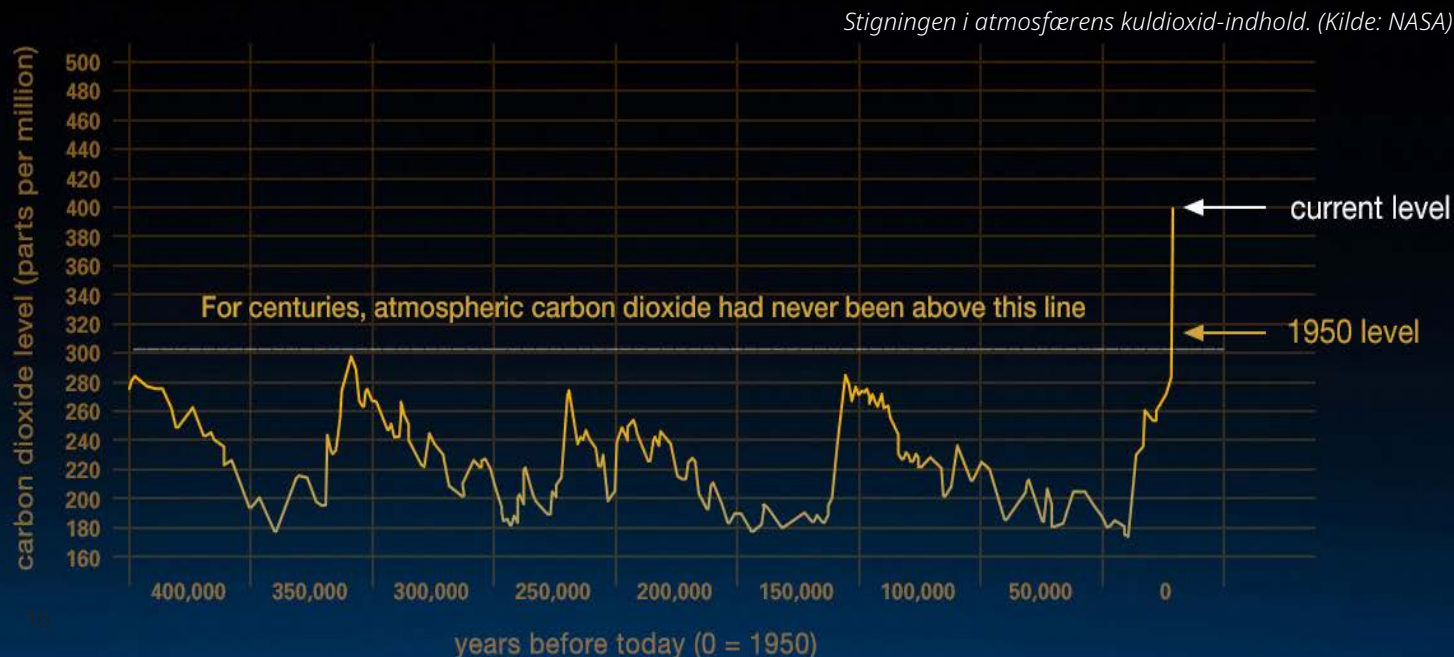
Som man kan se på grafen nedenfor, så har CO₂-indholdet i atmosfæren ikke været så højt i umindelige tider, mildt sagt. Faktisk skal vi omkring 500 millioner år tilbage for at finde niveauer, der ligner det niveau, vi har formået at bevæge os op på i dag. Altså en tid, hvor jorden knap nok var færdigdannet, og hvor der slet ikke var et økosystem, der tilnærmelsesvis ligner det økosystem, vi kender i dag. Der

kan derfor næppe herske tvivl om, at det voldsomt stigende CO₂-indhold i atmosfæren er menneskeskabt, selvom Donald Trump og nogle få andre tosser måtte mene noget andet. Tvivlen går altså mere på, hvad vi skal gøre ved det? Og det ved vi faktisk godt. Vi skal totalt omstille hele vores energisektor til kun at bruge vedvarende energi. Og det skal gå hurtigt.

Hvad kan Egmont Højskolen gøre i denne sammenhæng?

Vi skal selvfølgelig lave oplysning og vise, hvordan man lever og handler bæredygtigt på alle niveauer: personligt og politisk. Selvom emnet belyses rigtig meget i medierne, så er det vigtigt, at vi også behandler det sammen med eleverne i en højskolesammenhæng.

Vi kan også gøre en forskel på det praktiske område, altså ved at gennemføre nogle tiltag, der betyder noget på klimaområdet. Tiltag, som eleverne kan se og måske blive inspirerede af. Og det har vi faktisk gjort, selvom der stadig er masser af plads til forbedring. Vi har i en del semestre haft fag, der beskæftiger sig med klimaproblematikken.

Grøn Front, Simple Living og Klimaambassaden er eksempler på fag, hvor der undervises i emner, der direkte eller indirekte har med klimaproblematikken at gøre.

I den seneste tid er vore forbrug af kød faktisk faldet en del. Og forbruget af kød er ikke uvæsentligt i en klimasammenhæng. Kødproduktion er ret belastende både i forhold til udledning af CO₂, men også på andre områder som vandforbrug f.eks. Der er tydeligvis en trend blandt vores elever, der gør, at de spiser mere grønt. Og det skyldes nok både sundhedsmæssige ting og klimabevidsthed. Og vores køkken understøtter trenden, så godt de kan. Det seneste initiativ er en grøn buffet til vores frokost. Den bliver besøgt ligeså meget som de andre mere traditionelle madtilbud.

Skolen prøver også at begrænse vores energiforbrug, bl.a. ved indførelse af led-pærer til belysning. Også på andre områder som varmemeforbrug, prøver vi at begrænse vores belastning af klimaet. Men skolen er stor og bruger rigtig meget energi. Måske skal vi optrappe brugen af automatik

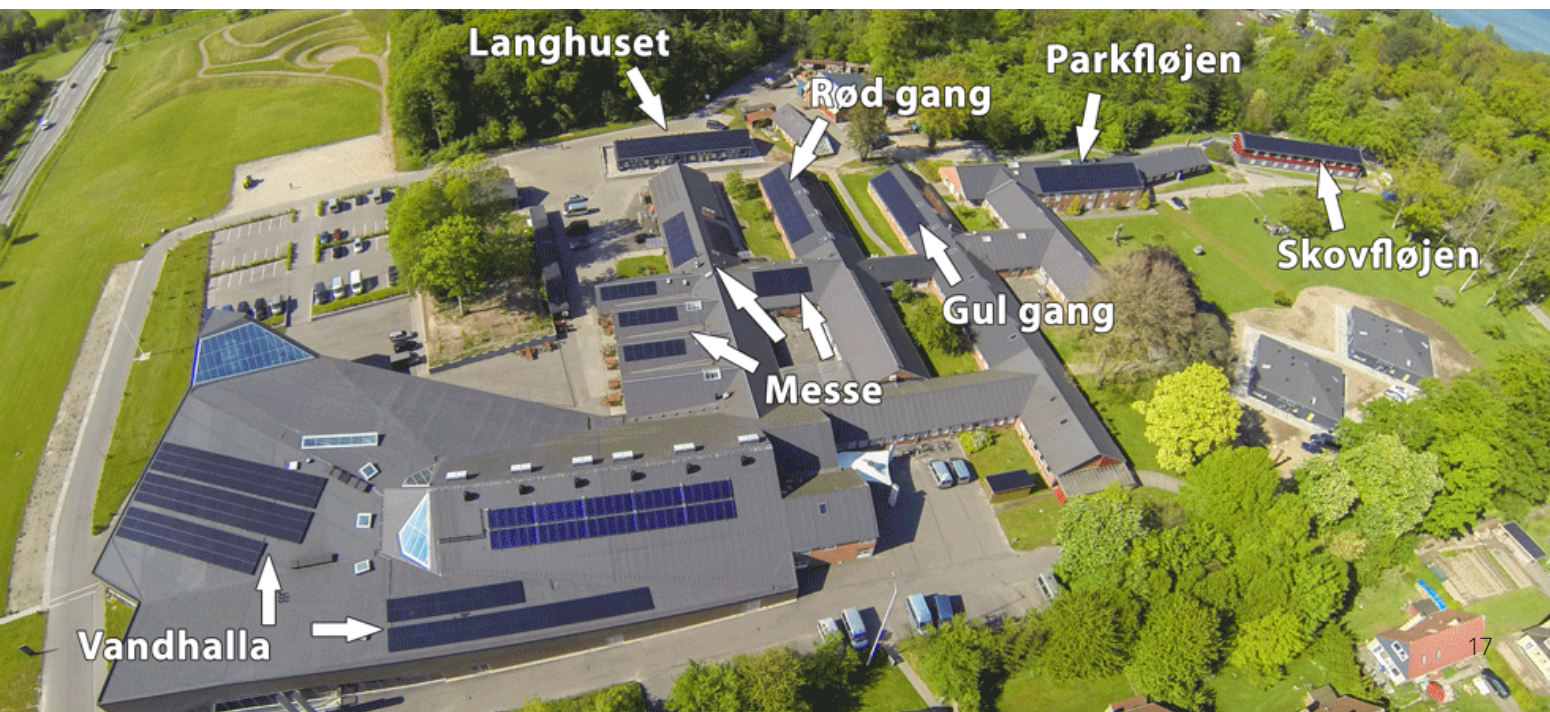
til at sørge for, at lys og andre energislugere bliver slukket af sig selv, når der ikke er brug for dem. Det er vi ikke nået så langt med endnu.

Et konkret område, som vi har haft stor succes med, er el-produktion med solceller. I 2014 fik vi lagt solceller på mange af vores tage.

Det var et ret stort projekt, som blev gennemført med Energi Midt som entreprenør. De gjorde et virkelig fint stykke arbejde, og det eneste problem vi egentlig har haft efterfølgende, har været med et tag, hvor solcellerne var ved at glide ned! På grund af tagkonstruktionerne, er solcellerne limet fast på en del af dem. Og på Langhuset gav det nogle problemer for et par år siden. Men vi opdagede det heldigvis i tide, og problemet blev løst.

På billedet herunder kan man se, hvor mange tage, der ligger solceller på.

I forhold til et almindeligt parcelhus drejer det sig om rigtig mange kvadratmeter med solceller, men det er jo også en

bygningsmasse af en helt anden størrelsesorden, vi råder over. Og produktionen af elektricitet er også stor. Faktisk lever anlægget helt op til vores forventninger. Herunder kan man se, hvor meget strøm vi har produceret, siden anlægget langsomt blev sat i drift i maj 2014.

Fra dato	Til dato	KWh
01-05-2014	31-12-2014	162.365
01-01-2015	31-12-2015	225.908
01-01-2016	31-12-2016	228.152
01-01-2017	31-12-2017	190.263
01-01-2018	25-11-2018	240.469
I alt		1.047.157

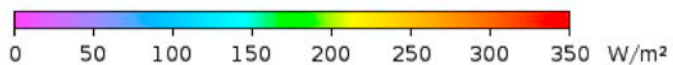
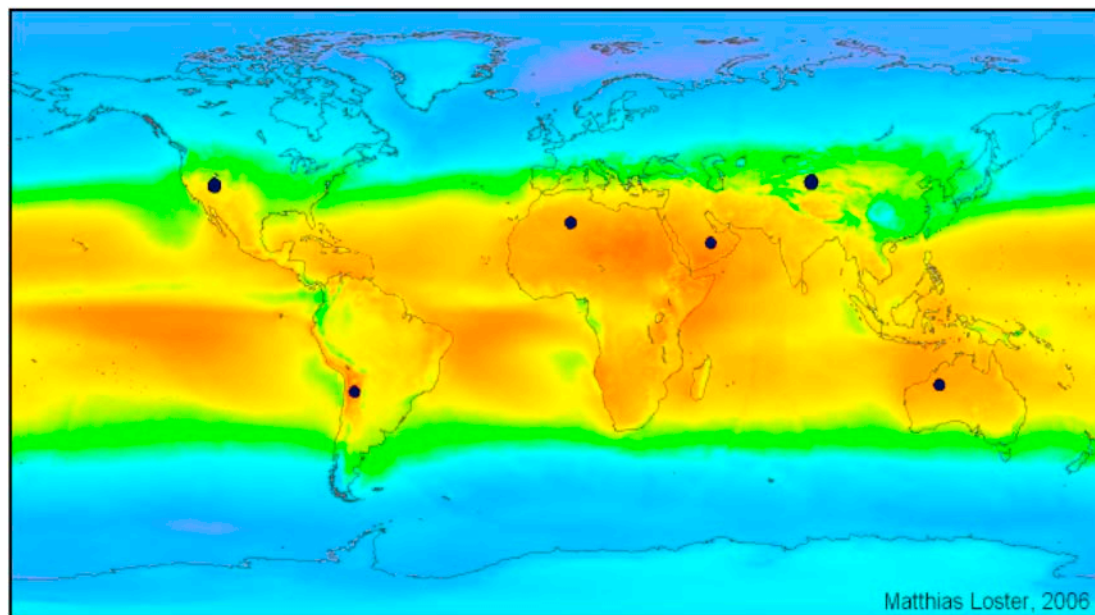
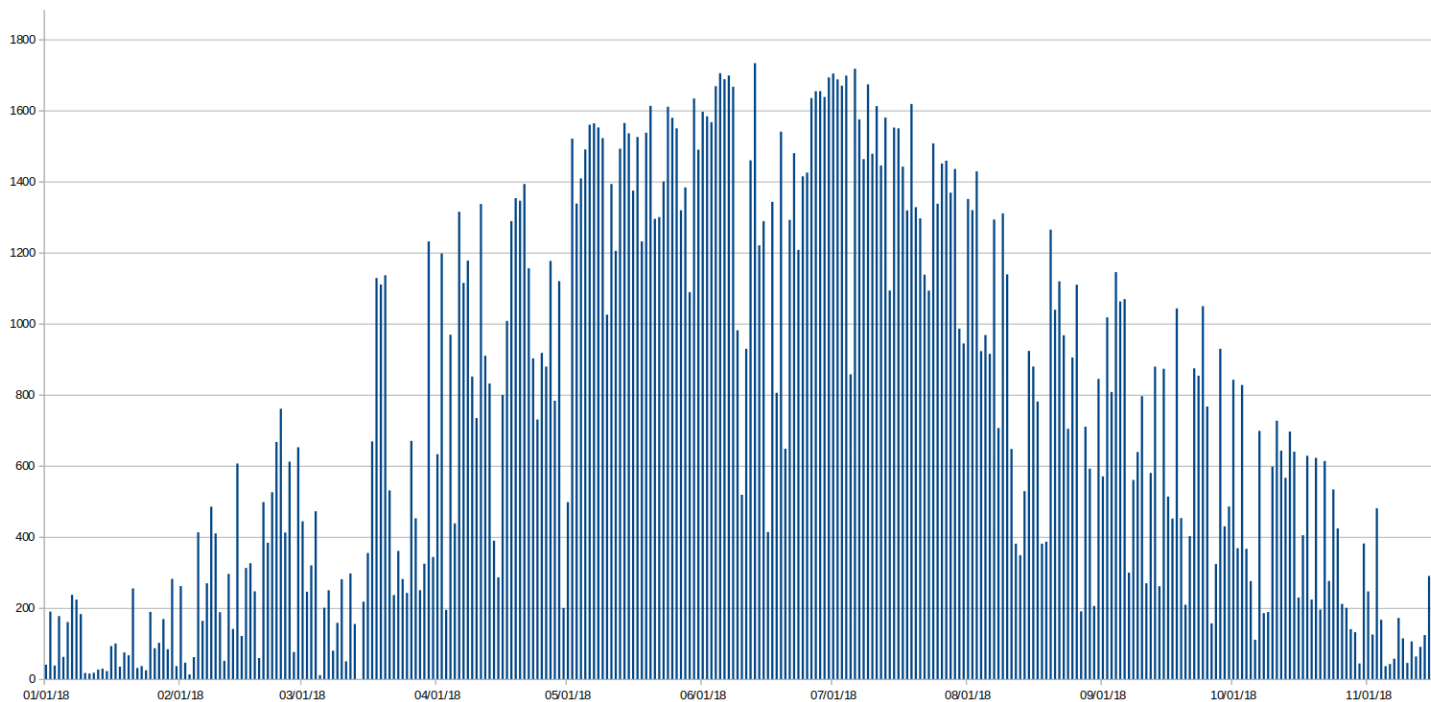
Det er rigtig meget strøm. Rundt regnet svarer det til omkring 200 husstandes eller 45 familiers årlige forbrug. Og 2018 har på grund af den ekstraordinære sommer været overordentlig produktiv. Generelt er sommermånederne selvfølgelig de bedste måneder, da der er mest solskin. Desværre er det ikke i de måneder, hvor vi har mest brug for energien. Det er jo i de kolde vintermåneder, hvor der går meget energi til opvarmning. I diagrammet øverst på næste side kan man se, hvordan strømproduktionen har været i året 2018 i kilowatt-timer pr. dag. Læg mærke til den form produktionen har hen over året, men også hvor stor variation, der kan være fra dag til dag. Det sidste er hovedproblemet med produktion af energi ved hjælp af sol og vind, nemlig kontinuitet.

Kort sagt er problematikken, at selvom vi kan producere tilstrækkelig energi med vedvarende kilder som sol og vind, så har vi ikke kunnet gemme energien på en tilstrækkelig effektiv måde, indtil endnu.

Med Elon Musks ord: "If you wanted to power the entire United States with solar panels, it would take a fairly small corner of Nevada, Texas, Utah, you only need 100x100 miles."

Og det har han ret i, energien er der. Vi skal bare have forbedret vores evne til at få fat i den og holde på den. Hvis vi kun kigger på mulighederne med solenergi, så er kortet nederst på næste side meget oplysende. Det viser, hvilket areal, det ville kræve, at forsyne hele jorden med solenergi, hvis solcellerne har en effektivitetsgrad på 8%. De sorte pletter viser det nødvendige areal, og farverne viser den solindstrålingseffekt, der er forskellige steder på jorden. Selvom det ser overskueligt ud, så ville det kræve massive investeringer at gennemføre det. Og store forbedringer i vores evne til at lagre energien. Vi er langt fra målet, men der sker da fremskridt. Faktisk så overgår udbredelsen af solenergi vores forhåbninger og forventninger. Der bliver på verdensbasis sat rigtig mange solcellepaneler op og udbredelsen er næsten vokset eksponentielt gennem nogle år. Og det samme gør sig også delvist gældende for vindenergi. Desværre er Danmark ikke længere det innovative lokomotiv, vi gerne ser os selv som. Regeringen har ikke søsat særlig mange klimainitiativer på det seneste, selvom det er oplagt for Danmark at gå foran på klimaområdet. Vi har både den viden og infrastruktur, der skal til. Og på vindenergiområdet har vi firmaer, der er blandt de dygtigste i verden. Det er også mit indtryk, at danskerne bestemt synes, at det er vigtigt med klimainitiativer. Og vi forsøger da også at gøre noget hver især.

Her støder vi på en generel problematik, som handler om, hvorvidt klimaproblemet skal løses af politisk vej. Eller om det er op til os som borgere, at vende udviklingen. Den gode vilje er efter min mening ikke nok, selvom det naturligvis er meget vigtigt, at vi alle sammen gør os klart, hvor alvorligt problemet er. Men hele energisektoren er så ekstremt vigtig for det moderne samfund, at der skal handles både politisk, teknisk og bevidsthedsmæssigt. Jeg har for år tilbage arbejdet som ulands-frivillig i Afrika af flere omgange, og dengang var det ganske almindeligt med strømafbrydelser. Det var næsten en dagligt tilbagevendende begivenhed, som man havde vænnet sig til. Og tilpasset sig til. Men i den rige del af verden er en strømafbrydelse i stand til nærmest at sætte samfundet i stå. Så det er ikke en realistisk mulighed "at vende tilbage til

$\Sigma \bullet = 18 \text{ TWe}$

Nødvendigt
solcelleareal.

Kilde: Matthias Loster

naturen" og leve uden den elforsyning, vi er vant til. Det er i bedste fald en utopi, som vi kan blive tvunget til at overveje, hvis vandstanden i havene stiger med mange meter på grund af vores påvirkning af klimabalancerne. Danmark vil ophøre med at eksistere, som vi kender det, hvis det sker. Og derfor er det dybt umoralsk, hvis vi ikke tager hånd om problemet, så hurtigt og effektivt, som vi overhovedet kan.

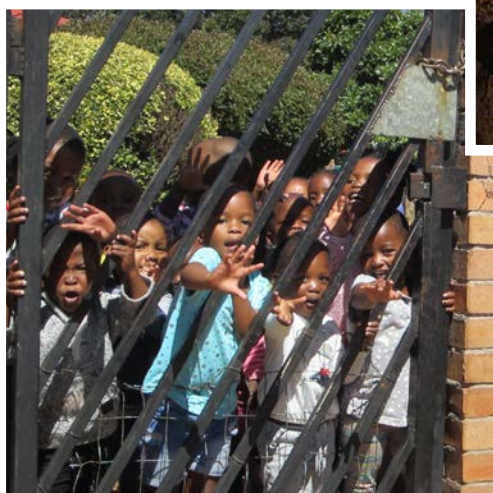
Jeg vil minde om, at vi i 1980'erne blev opmærksom på et problem med ozon-laget i atmosfæren, som kort fortalt beskytter os mod ultraviolet stråling. Og vi fandt ret hurtigt ud af, at det skyldes vores udledning af CFC-gasser, primært fordi vi brugte dem som drivmiddel i f.eks. spray-dåser. Det problem blev adresseret af en international aftale, som senere er kaldt Montreal-protokollen, hvor man forbød brugen af disse gasser. Og det lykkedes faktisk at få problemet under kontrol, og ozon-laget er i dag

i stadig bedring. Men vores udledning af CO₂ er et langt større problem og meget vanskeligere at løse. Ikke desto mindre SKAL det løses, selvom vi ikke kan forbyde udledning af CO₂ fra i morgen. Men vi kan godt foretage os radikale ting, som f.eks. overveje at forbyde transport med fossile brændstoffer indenfor en ret kort tidshorisont. For at tvinge transportindustrien til at accelerere udviklingen af el-biler. Og i Danmark burde vi gå foran med klimainitiativer over en bred front.

Vi er et lille, rigt land. Men er vi nok på færde på klimaområdet? Og er Egmont Højskolen nok på færde? Kan man spørge med et udtryk fra Grundtvigs sang, som jeg indledte med.

Og solen står med bonden op, slet ikke med de lærde, oplyser bedst fra tå til top, hvem der er mest på færde.

Forårsglimt fra hele verden

Dorthe skaber bæredygtighed i drivhuset

– af Michael Pedersen, højskolelærer

Drivhuset ved den gamle gartnerbolig på højskolen har stået tomt i mange år. Med jævne mellemrum spurgte Dorthe Mortensen daværende forstander Ole Lauth, om det ikke var en idé at dyrke noget i drivhuset, som kunne indgå i maden på skolen. Ole Lauth slog det hen, og argumenterede blandt andet med, at der var ingen til at passe det i ferier.

"Efter en snak med Kasper i køkkenet tog jeg det op med Ole igen og gentog, at jeg nok skulle passe på det, men han slog det hen igen," siger hjælpelærer Dorthe.

Dorthe var ved at opgive sin idé. Men pludselig skete der noget, som satte hende i gang.

"En dag råbte han pludselig efter mig på gangen: "Jeg kan da ikke se nogen planter i drivhuset". Jeg vidste, at det var Oles måde at sige, at jeg havde fået grønt lys. Så jeg skyndte mig at købe urter og planter."

Ekstra farver til maden

Den varme sommer i år har været god for produktionen i drivhuse. Men selv i oktober er der stadig mange blomster og planter.

"Jeg giver det, jeg dyrker, til køkkenet. Jeg leverer det til dem, for de har travlt og kan ofte ikke nå at hente ting ovre i drivhuset. Selvom vi nu er i oktober, kan det stadig være varmt herude. Det er godt, for det betyder, at nogle ting stadig kan gro. I går var jeg for eksempel ude i køkkenet med en hel bakke karse. Nogle planter står under en sort spand. Det hjælper planterne og urterne med at holde på varmen," fortæller Dorthe.

Drivhuset kan ikke gøre skolen selvforsynende, men det kan give noget ekstra, som gør maden mere farverig og spændende. Det kan være karse, som kommer på æg, eller blomster, som er med til at gøre mad spændende og farverig.

"Nu har jeg prøvet at have solsikker nogle gange. De kan blandt andet være gode at bruge i salater og give salaten farve," siger Dorthe.

Bæredygtigt så meget som muligt

Drivhuset er blevet en del af Egmont Højskolens bæredygtighedsprofil. Det, der produceres i skolens drivhus, skal ikke trans-

porteres, så man undgår den miljøbelastning, transport giver. Men bæredygtighed er også meget andet, og Dorthé er bevidst om, at der hele tiden kan tænkes nye løsninger, når man vil gøre produktionen bæredygtig.

"Når jeg dyrker karse har jeg tidligere brugt vat, men det må ikke komme med i kompostbunken. Så så jeg en youtube-film med en, der brugte hampmætter i stedet for vat. Hende skrev jeg lidt med, og det virkede som en god løsning. Jeg har fundet en dansk produceret hampmåtte, så nu har jeg bestilt 45 meter, som jeg kan bruge til at dyrke små planter fra frø. Hampmåtterne har selvfølgelig kostet lidt, men jeg ser det som en investering," fortæller Dorthé.

Bæredygtigheden handler også om at genbruge ting, som man i forvejen har. Dorthé giver spirer og planter til køkkenet, køkkenet kan til gengæld bidrage med ting, man kan dyrke planterne i.

"De ting, jeg dyrker planterne i, er jo meget ofte gamle 10-liters mælkedunke eller andre ting fra køkkenet, der har været mad i tidligere. Genbrug er også en del af bæredygtighed, og det tænker jeg meget i", siger Dorthé.

Eleverne kan lære noget

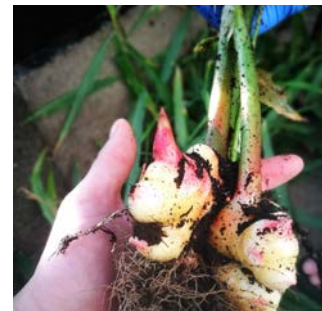
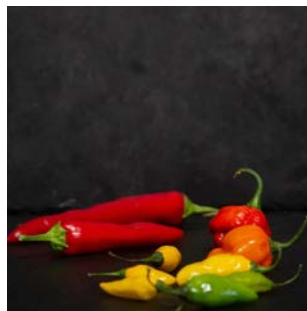
Det sker, der kommer elever forbi drivhuset. Så fortæller Dorthé, hvad hun laver, og hvordan det

er en del af højskolens bæredygtighedsprofil. Det kunne være oplagt, at der var elever med til at gøre arbejdet i drivhuset. Det ville give mange en indsigt i, at maden ikke bare er noget, der automatisk står på bordet, men der ligger mange tanker og meget arbejde bag hvert måltid.

"Jeg tror, vi skal tænke det godt igennem, hvis eleverne skal være mere inde over. Det egner sig nok ikke til fag, da man jo ikke bare kan vande en gang om ugen. Nogle gange skal man over for at vande på forskellige tider af døgnet. Måske kunne man på sigt lave det som tjanser, eller måske som nogle dage som den bæredygtighedsdag vi har haft, hvor vi sammen samler eller planter grøntsager og frugt til køkkenet," siger Dorthé.

En anden side af højskolens bæredygtighedsprofil er at gøre eleverne bevidste om, at det er vigtigt at tænke på miljøet. Dorthé mener, at drivhuset måske kan være en igangsætter for nogle elever.

"Jeg håber og tror, at når eleverne ser, der er friske urter og grøntsager fra drivhuset, så måske tænker, at det kunne de også gøre, når de kommer hjem. Der er jo ikke det store arbejde i at have lidt urter i sin vindueskarm eller ude på altanen," siger hun.

Lokale indkøb giver bæredygtighed

– af Michael Pedersen, højskolelærer

For halvandet år siden tog Eriksminde Efterskole, Hou Maritime Idræts efterskole og Egmont Højskolen et fælles initiativ. De indbød lokale fødevarerproducenter til et møde, hvor de sammen skulle drøfte, om der var mulighed for at indgå aftaler mellem skolerne og producenterne. Der dukkede omkring 15 virksomheder op.

"Egmont Højskolen lavede aftaler med Fru Møllers Mølleri, hvor vi får spegepølse og svinekød fra. Derudover lavede vi aftaler med Karensminde Frugtplantage og nogle andre steder. Rygtet om aftalerne blev hurtigt spredt, så efterfølgende er der kommet flere producenter, som gerne vil have en aftale med os. I sommerperioden kan vi nu dække op imod 80% af vores fødevarer gennem lokale leverandører. Over halvdelen af vores æg får vi nu fra Yduns have på Samsø," fortæller køkkenleder på Egmont Højskolen, Kasper Holm Pedersen.

Da der er meget travlt i skolernes køkkener, er der ikke tid til at køre efter varer. Derfor var et af kravene til producenterne, at de skulle levere varerne ved døren. Et andet krav var, at prisen ikke måtte overstige det beløb, som skolerne i forvejen brugte på madbudget. Det er lykkedes firmaerne at opfylde begge krav.

Den nye trend

For ikke mange år siden forbandt de fleste bæredygtighed med, at varerne var økologisk produceret. De sidste år er den opfattelse ændret, så nu mener de fleste, at økologiske varer faktisk kan være mindre bæredygtige end ikke-økologisk producerede varer.

"Det nye bæredygtighedsaspekt går ud på, at når man køber lokalt, så undgår man den transport, som skaber CO₂-forurening. En del af de økologiske frugter vi har haft købt, kommer fra Spanien eller fra lande endnu længere væk. Der synes jeg, det er rigtigt set, at det er bedre at

undgå transporten, også selvom vi så engang imellem må give afkald på, at det er økologisk. Der er nogle af de lokale, der dyrker økologisk, men det er ikke alle," forklarer Kasper. Nu forsøger skolen at undgå at købe varer, der kommer alt for langt væk fra.

"Jeg tror det er bedre for klimaet, at vi køber frugt ved Karensminde Frugtplantage, som kun er transporteret 3 km end økologisk frugt fra Sydspanien, som skal transporteres langt. Det giver mere mening, at vi køber vores æbler og andet lokalt," siger Kasper.

Vækst for de lokale

Ud over bæredygtighedsperspektivet har der også været en økonomisk udvikling, som gør de lokale indkøb interessante. Aftalerne har også givet vækst i lokalområdet.

"Der er ingen tvivl om, at med skolerne som faste aftagere, er der flere af de lokale fødevarerproducenter, som har turdet satse på en større produktion. De har fået vækst ud af aftalerne. De har også indrettet deres produktion efter det, vi har fortalt dem om, vi gerne vil aftage," fortæller Kasper.

Vi skal sørge for variation

Det er ikke kun på transportområdet, medarbejderne i køkkenet gerne vil tænke på bæredygtighed. De vil også gerne skabe en vis harmoni mellem årstidens produktion og det, der serveres, samt mindske den mad, som er problematisk ud fra et bæredygtigt synspunkt.

"Vi prøver at undgå det, der er allermest miljøtungt. For eksempel har vi over de sidste år reduceret vores kødforbrug væsentligt, selvom der er kommet flere i huset. Det sidste nye tiltag er den grønne linje ved frokostbuffeten, og den er der faktisk mange, der vælger. Selvom de kun vælger den en gang imellem, er det med til at mindske kødforbruget og dermed CO₂-udledningen," siger Kasper.

På den anden side er der andre hensyn, der også spiller ind på det spørgsmål. Der er mange munde at mætte, og det kræver en stor variation af mad. I køkkenet er de opmærksomme på, at mange elever spiser dagligt alle deres måltider på skolen, og der derfor skal være variation.

"Der skal også være noget for dem, der gerne vil have kød. En del af vores elever har simpelthen også brug for det protein, som de blandt andet kan få gennem kød. Jeg synes, man skal vælge en spegepølsemad eller en leverpostej, hvis man gerne vil have det. Vi skal sørge for, at valgmulighederne er der," forklarer Kasper.

Det glade budskab

Det betyder meget for køkkenet på Egmont Højskolen, at de er med til at udbrede tankerne om, at det er vigtigt at være opmærksom på, at maden er bæredygtig. De vil derfor gerne ud med de overvejelser, der sker i køkkenet og på den måde udbrede det glade budskab til dem, der spiser på Egmont Højskolen.

"Der er blevet opsat en infotavle ved buffetbordene, hvor vi informerer om de lokale producenter og de tanker, vi i køkkenet gør os om bæredygtighed. Vi har en Instagram, hvor vi nok når lidt længere ud, og der skriver vi også om det, vi arbejder med," fortæller Kasper.

Påvirkningen kan også være at gå i dialog og at forsøge at ændre en adfærd. Eleverne vil gerne gå i dialog med køkkenet, og nogle gange betyder det, at de får øje på sider af bæredygtigheden, hvor de selv kan gøre noget.

"Vi tager snakken med eleverne. Jeg tror, at der er flere, som tænker over for eksempel, hvor meget mad de smider ud, og at det bør de undgå. Vi siger også til dem, at de skal lade være med at tage et sugerør for at røre rundt i kaffen men tage en teske i stedet for. På den måde tror jeg, vi påvirker," siger Kasper Holm Pedersen.

Europas arbejdsmarked på dagsordenen

– af Michael Pedersen, højskolelærer

Først i oktober fik Egmont Højskolen besøg af organisationen "Europa Nu". Organisationen arbejder på at sætte Europa og EU på dagsordenen frem til Europa-parlamentsvalget i 2019. Frem mod valget holder organisationen en række debatmøder, hvor de sætter forskellige spørgsmål på dagsordenen.

Arbejde på tværs af grænser

Ved mødet på Egmont Højskolen var det arbejdsmarkedsforhold i Europa, der var i fokus.

"Vi har levet mange år nu med arbejdskraftens frie bevægelighed i EU. Det er jeg glad for, for den har været med til at gøre os alle sammen rigere. Det er en fordel, at vi kan tiltrække den nødvendige arbejdskraft, vi har brug for i Danmark. Og det er en fordel, at danskere kan tage ud i Europa og arbejde", sagde beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsen, som var en af de tre debattører i eftermiddagens paneldebat.

Troels Lund Poulsen sagde, at den vækst, der er i Danmark lige nu, har brug for, at vi kan tiltrække arbejdskraft udefra. Han påpegede, at der er den største arbejdsstyrke og den laveste ledighed i mange år.

"Så der er brug for alle til at understøtte væksten. Det gælder også mennesker med handicap. Derfor er jeg glad for, at regeringen netop har fremlagt et forslag, som skal skabe 13.000 arbejdspladser for mennesker med handicap", sagde Troels Lund Poulsen.

Skal passe på den danske model

I panelet var der generelt enighed om, at arbejdskraftens frie bevægelighed er en styrke i Europa. Dog var der også betænkeligheder.

"Arbejdskraftens frie bevægelighed må ikke gå ud over den danske model, hvor arbejdsgivere og lønmodtagere aftaler løn- og ansættelsesforhold. I fagforeningerne er vi bange for, at den frie bevægelighed kan føre til løndumping, altså at

man får en lavere løn, fordi der er nogle fra Europa, der gerne vil arbejde for den lavere løn. Vi har også set, at for nogle europæere er deres arbejdsforhold i Danmark farligere og lever ikke op til danske arbejdsmiljøregler. Vi har intet mod polakker, men de skal arbejde på samme vilkår som danske lønmodtagere", sagde sekretariatsleder i 3F Simon Redder Momsen.

Plads til handicap

Formand for Danske Handicaporganisationer Thorkild Olesen takkede ministeren for det udspil, som regeringen har fremlagt på handicapområdet. Han sagde, at det forhåbentlig vil komme mange af Egmont Højskolens elever til gode, så det bliver lettere at få et arbejde for personer med handicap. Omkring Europa mente han, at man skulle se på de bedste erfaringer.

"Danmark er foran på nogle områder, men vi kan også lære af andre lande. Den fysiske tilgængelighed for mennesker med handicap er eksempelvis bedre andre steder i Europa. Hvis vi lærer af hinanden, så tror jeg vi kan skabe et arbejdsmarked i Europa, hvor mennesker med handicap også har fri bevægelighed", sagde Thorkild Olesen.

Efter paneldebatten var der 20 minutters snak ved bordene, hvor skolens elever og gæster udefra kunne debattere, hvad de synes var vigtigt i forhold til arbejdsmarkedet i Europa. Der kom mange gode bud på problemstillinger og på løsninger. Ved en kort opsamling til sidst noterede organisationen "Europa Nu" alle de ting, der var kommet op i grupperne. Målet var at bringe emnerne videre til politikerne og dermed videre til Europa Parlamentet. Organisationens håb er, at når almindelige mennesker oplever, at diskussionen om EU bliver nærværende og relevant, vil det mindske afstanden mellem EU og befolkningen.

Afslutningstale forår 2018

– af Kenni Bjerregaard, højskoleelev forår 2018

Jeg husker tydeligt den dag, jeg skulle starte på Egmont Højskolen.

Under den knap 3 timer lange køretur fra Thy til Hov sagde jeg nærmest ikke et ord – mit hovede vrimlede med tanker og overvejelser.

"Hvad hvis de ikke kan li' mig?", "Har jeg taget det rigtige tøj på?", "Hvem skal jeg snakke med?".

Da vi parkerede bilen foran Vandhalla, fik jeg et kram af min familie og fik af vide, at det nok skal gå og jeg bare skal være mig selv.

Det var overvældende at sidde i en proppet spisesal og blive bombet med informationer, for dernæst at skulle danse folkedans med en masse nye mennesker i mange modeller.

Det hele var lidt akavet – den glippende øjenkontakt og det akavede smil under folkedansen gav sved på panden. Især når man ikke er den fødte danser og rummet føltes som 30°. Generelt var det bare svært i starten – én ting er at finde rundt på skolen, en anden er tilpasse sig en hverdag på Egmont med godt og vel 300 mennesker om dagen.

Men som jeg fik af vide af Peter Scharling den første dag – "Vi finder en løsning på det".

Jeg kan også huske én af de første dage, hvor vi havde samtalecafé med Lærke og Max, som fortalte om det at skrive dagbog. Jeg skrev følgende i min:

"10/8-17 – I dag har vi alle fået stukket en sort lille bog i hånden for at kunne huske og mindes højskoleopholdet om 13 år. Max og Lærke har lige læst op fra hver deres. Det føles egentligt mærkeligt at skulle sidde med intet mindre end seks dudes om ét rundt bord for at skrive dagbog. Vores 5 minutters skrivetid lægger ikke umiddelbart op til så romantiske historier som Max og Lærke. Anyway, det er rart at få en dagbog, nu hvor jeg ikke kunne tage mig sammen til det på egen hånd trods lysten til det." At skrive dagbog er én af de mange ting, jeg vil tage med mig fra højskoleopholdet – og at kunne se tilbage på minder derfra i de små sorte bøger. Det er uvurderligt.

I den første tid på højskole dukker mange forskellige spørgsmål op – så som: "Nåå ... hvorfor spiser du så ikke kød?", "Hvad lavede du før?", "Hvad har du valgt af fag?", "Vil du være med til at spille vist?", "Hvad skal du studere bagefter?"

Dermed kan man hurtigt danne sig en masse indtryk af folk – men med tiden kan det gå hen og ændre sig en smule. F.eks. husker jeg den første uge i dette semester, hvor min roomie, Jakob, stolt sagde til mig: "Jamen øh.. Vi har beslut-

tet af møde 07:45 til morgenmad hver dag med teamet for at være solidariske"

To uger efter snorkboblede han til 09:00.

Som sagt kan indtrykkene blive ændret med tiden – efter godt og vel en måned som assistent dette semester, hvor jeg egentlig godt vidste, at min chef var lidt af en drenge-røv, men hvor jeg anså ham som en stille og rolig person, så jeg så for første gang "Biler og Babser – 1&2" – jeg troede næsten ikke mine egne øjne og ører.

Ligesom hvis man sidder en formiddag til en fredsfyldt julekoncert i Gosmer Kirken, lytter til præstens prædiken, hvor der pludseligt bliver råbt: "FUCK GUD!"

Egmont er, som I ved, en broget flok – hvis man ikke har noget at give sig til en eftermiddag, kan man pænt sidde i spisesalen og observere hverdag, man ikke finder andetsteds.

Der vandrer en mand fra det ene bord til det andet og fortæller om dengang han vandt et spil vist imod alle odds og om det ikke var lidt sjovt. En anden sidder i sin kørestol og griner højt mens han med store øjne kigger opfindsomt på sine hænder, nærmest som var det en ond professor i en gyserfilm. Samtidigt ser jeg en luntende assistent bagved denne mand, som krydser hele spisesalen og op til køleskabet, for smilende at bunde en hel liter sødmælk. Mens jeg sidder midt i mine observationer får jeg en "trutter" i nakken og en venlig arm rundt om skulderen af en mand med klaphat på hovedet.

Pludseligt flyver en gaffel forbi hovedet på mig til lyden af et bord, der er ved at blive sparket i stykker af en spasme.

Det er egentligt utroligt rart at være komfortabel i en flok som denne – det er altid interessant at opleve folk udefra eller små børn, som, fortvivlede og med storslåede øjne, for første gang ser en spastiker trille ud af sin bus og råbe ULÆKKER OST lige i hovedet af mig.

Man vænner sig hurtigt til de ting, som andre mennesker aldrig har set lignende.

Det samarbejde, man lærer om på Egmont, er autentisk og uvurderligt.

I folkeskolen smed jeg mine projekt papirer i skralderen. I dag har jeg været med til at skabe Festivallavej, teaterkoncert, Egmont On og så videre.

Jeg har således haft både Nik, Skjoldborg og A. Nielsen med i en forlystelse i Djurs Sommerland – det gik egentlig meget godt, selvom Nik, inden turen gik i gang, begyndte at råbe: "Få mig uuud, det er tvang. Jeg vil ikke med" og folk stirrede rimeligt underligt på os andre, som var assistenter.

Jeg har vandret op ad bakker og bjerge i indland og udland med kørestole og joggere. Med tov og skub trukket en el-kørestol uden strøm gennem en skov nær Aarhus.

Vigtigst af alt er, at intet af det bliver smidt væk i skralderen. Vi er sammen om de forskellige bjerge, vi til hverdag bestiger på Egmont, trods en utroligt tålmodighed det hele kræver af sig. Det er noget jeg vil huske for altid.

De trykke rammer på Egmont – til at udfolde sig, begå fejl, skabe sammenhold, snakke om tingene og have indflydelse på fælles beslutninger er med til at danne en bredere horisont i livet – at kunne omrokere sine prioriteter og sit

drive i livet samt tænke ud over egen næsetip. For Egmont er et hjem, en familie, som man lærer at holde af. En sikker base, man længes efter, når man har været væk bare én weekend. For nogle er det blot et job, for nogle et kapitel som skal overstås, for nogle en livsændrende periode, men for nogle andre er det hele deres livsværk.

Ole Lauth er en uvurderlig grundsten for hele Egmont Højskolen. Ole var en mand, jeg vil beundre til den dag, jeg stiller træskoene. En mand med en naturlig jordbundethed, som kaldte en lort for en lort, men havde en gensidig respekt for sine medmennesker og en vision i livet for at skabe en bedre tilstedeværelse.

Én af de ting, han har bragt videre, er, at vi sammen skaber en fælles vilje og lyst til at klare dagens opgaver, gøremål og udfordringer i flok – og at være lige om det.

Nok er der flyvende gafler, upassende kommentarer og folk der sover over sig. Nok er der ikke altid enighed omkring tingene, og for nogen skal man tilpasse sit liv efter nye regler og normer. Men vi finder som regel en løsning på det.

For mig har Egmont været den absolut smukkeste del i mit liv og den bedste tid i mit liv.

I starten var jeg i tvivl, om det var den rigtige vej at gå. Nu går jeg med tungt hjerte og den sørgmodige tanke om, hvilken vej jeg egentligt skal gå, når dette eventyr slutter. Det er utrolig svært at tro på, at det er ved at være slut. Det sidste år er jeg kommet tættere på livet af mange forskellige mennesker, både elever som ansatte, som alle har tilfælles at ville hinanden det bedste.

Det har været en fantastisk oplevelse hele vejen igennem.

Da jeg sad på parkeringspladsen for knap et år siden, havde jeg en masse overvejelser og tanker. Den dag i dag overvejer jeg ikke, om jeg går rundt i det rigtige tøj, om folk kan li' mig eller hvem jeg skal snakke med. Jeg er til gengæld blevet ret hård til vist og Counter Strike, fået en mindre afhængighed af at bade og bliver sulten nøjagtigt når klokken slår seks.

Jeg husker tydeligt den dag, jeg skulle starte på Egmont Højskolen. Den dag, vil jeg altid huske. Om lidt har jeg mig en godt og vel 3 timer lang køretur fra Hov til Thy. Jeg kommer højst sandsynligt ikke til at sige et ord – mit hoved kommer til at vrimle med tanker og overvejelser. Men jeg finder sikkert en løsning på det.

Det er reel modstand, vi lærer af

– af Michael Pedersen, højskolelærer

Mens Egmont Højskolens elever havde efterårsferie, blev der afviklet Champions League i kørestolsfodbold i Hou. Mark Kornerup spiller på et af de to danske hold, som var med i turneringen.

"Der kom hold fra hele Europa, som kæmpede mod hinanden. Der var 2 klubber fra England, Frankrig, Irland og Danmark, og desuden 1 hold fra Schweiz og Finland," fortæller Mark Kornerup.

Mark Kornerup har tidligere været elev på skolen og er nu i praktik som finansøkonom på skolens kontor. Sammen med sin mor var han med til at planlægge turneringen.

Godt med modstand

Kørestolsfodbold er ikke en stor sport i Danmark. For de bedste hold i Danmark er Champions League derfor en god mulighed for at møde hold, de ikke kender så godt.

"Selvom der er fem kørestolsfodboldhold i Danmark, så er det et lille miljø. Jeg vil tro, vi er 50 spillere, og vi kender hinanden godt alle sammen. Det at være med i Champions League betyder meget, fordi vi får lejlighed til at spille mod nogen, som vi ikke kender. Det er godt at få modstand fra en anden kant, end man er vant til. Det er det, vi lærer af," siger Mark.

Der blev sendt materialer ud til pressen, men det viste sig svært at få journalisterne i tale.

"Vi ville selvfølgelig gerne bruge stævnet til at promotere kørestolsfodbold i medierne, men det hjalp ikke så meget. På finaldagen var der kun en journalist fra Parasport, men vi håber da, at det kan give lidt omtale," fortæller mark.

Gulvet er ikke godt nok

Egmont Højskolen dannede de praktiske rammer for Champions League. Mark fortæller, at ved andre stævner er spillerne indkvarteret på forskellige hoteller. Det er en fordel, at alle kan bo på Egmont Højskolen, for så lærer man de andre landes hold bedre at kende.

"Men vi kan ikke spille kampene i Egmont Højskolens hal. Det internationale forbund har regler om, at gulvet skal være et trægulv, og det er gulvet jo ikke i Egmont Højskolens hal. Så vi spiller kampene på Hou Maritime Idrætsefterskole (HMI) og i Hou Hallen," fortæller Mark.

Det blev de to franske hold, der kom til at spille i finalen. De to danske hold måtte kæmpe om syvende og ottende pladsen. Det ærgrer Mark, også at Århus måtte se sig slået af københavnernes og måtte nøjes med ottendeplads.

"Det varer længe før vores Århus klub er øverst på sejrsskallen. Men til foråret er der EM, hvor jeg også skal med. Der håber jeg da, at det danske landshold kan komme i spil til i hvert fald bronzemedaljen," siger Mark Kornerup.

Kan man skabe et samfund med én lov?

– af Michael Pedersen, højskolelærer

Solen bragede ned over pladsen foran "te-huset", da elever, ansatte og skolens venner d. 5. juni fejrede Grundlovsdag. Rammen med de grønne træer og det blå hav i baggrunden kunne næppe være smukkere. Med fællessang, musik og taler blev demokratiets dag fejret. I år var der særligt én taler, som mange var spændte på at høre.

"På en dag som i dag, hvor vi fejrer grundloven, og dermed også demokratiet, vores frihedsrettigheder og i kølvandet på dem også vores menneskerettigheder, kunne man jo stille sig selv spørgsmålet: Kan man forestille sig, at man kunne lave en ganske simpel lov, der kunne rumme det hele? En grundregel, der ville give en solid grund at stå på."

Med de ord indledte Søren Møllgaard Kristensen sin tale. Han tiltrådte få uger senere stillingen som forstander på Egmont Højskolen. Han besvarede sit eget spørgsmål ved at henvise til Svend Aage Madsens seneste roman "Af en anden verden". En gruppe fanger flygter fra et giftangreb. Under flugten kommer de til et ubeboet kontinent, hvor de skal skabe deres eget samfund helt fra bunden.

"De har ingen erindring, intet sprog, ingen idé om, hvordan verden ser ud, og hvad det vil sige at være menneske i den. De må langsomt genopfinde sig selv, sproget, kærligheden og samfundet. Og den første regel de vedtager for deres nye samfund er reglen: Man skal opføre sig ordentligt," genfortalte Søren Møllgaard Kristensen.

Resten af talen handlede om, hvad det vil sige at opføre sig ordentligt. Søren Møllgaard Kristensen slog fast, at det ikke handlede om, at være ordentlig, sidde ordentligt, spise ordentligt, men at være et ordentligt menneske i forhold til andre mennesker. Han pointerede, at det ikke sker ved, at man får en masse forbud, man skal overholde, men ved at der vises tillid til, at man vil opføre sig ordentligt.

"For det må være sammendraget af denne tale og fundamentet for det danske samfund og dermed grunden til, at vi taknemmeligt kan fejre vores grundlov i dag. For den er i den grad værd at fejre. Vi må prøve på at være ordentlige mennesker. Og når det er sagt her på Egmont Højskolens talerstol, kan jeg tilføje: Med myndighed, med værdighed

og med solidaritet. Og jeg kan med ro i stemmen sige, at sådan har livet her på stedet udspillet sig i generationer. Opmærksomt, mangfoldigt og generøst gennem Egmonts åbne og brede døre," konkluderede Søren Møllgaard Kristensen, og fortsatte

"Det, kan jeg ikke tage æren for – kun glæde mig over, at jeg snart bliver en del af. Slutteligt, synes jeg, vi skal huske, at vi også i dag fejrer vores fædre. Så skal vi ikke sammen sende en varm og kærlig tanke til alle vores kære fædre, hvor end de måtte være. Glædelig Grundlovsdag til jer alle."

Fanden skal ikke have lov at tage de sidste

– af Michael Pedersen, højskolelærer

Det var et fyldt Bie-rum, der en fredag i september tog imod formand for Socialdemokratiet og statsministerkandidat Mette Frederiksen. En flok af skolens elever, der var kommet direkte hjem fra studietur på Samsø, elever fra Eriksminde Efterskole samt lokale borgere var spændt på at høre, hvad hun havde at sige.

"De besparelser, den nuværende regering har lavet på uddannelsesområdet, synes jeg, er noget af det værste. Det vil vi lave om, hvis jeg bliver statsminister. Danmark er et lille land, og vi har ikke nogle naturressourcer. Vores store ressource er vores viden, og derfor er det så forkert og uretfærdigt, at man sparer to procent hvert år på uddannelse", sagde Mette Frederiksen.

Tryghed fremfor skattelettelser

Umiddelbart efter tog Mette Frederiksen fat på ulighed. Hun gjorde klart, at der de næste år er et økonomisk råderum, som Folketinget kan bruge.

"Der er flere partier, som vil bruge det råderum på skattelettelser. Det vil vi ikke, vi vil bruge det på at skabe bedre velfærd. Mennesker skal føle tryghed. De skal vide, at der er et velfærdssamfund, som tager hånd om dem i deres alderdom, og når de bliver syge. Et samfund, som skaber rammerne for, at deres børn kan vokse op i trygge rammer med nok pædagoger i vuggestuer og børnehaver. Jeg vil simpelthen ikke være med til, at vi er på vej mod et samfund, hvor du kun kan få hjælp, hvis du har penge eller en

god forsikring. Fanden skal ikke have lov at tage de sidste", fastslog Mette Frederiksen.

Klimaet er vigtigt

Miljø- og klimadebatten fyldte en del. En ung efterskoleelev gav udtryk for, at hun var bange. Hun synes, de voksne snakker og snakker, men der bliver truffet beslutninger, som går i den forkerte retning.

"Vi er kommet langt i Danmark, men vi kan gøre det bedre. Vi er blevet gode til at producere grøn energi. Men vi mangler den gode løsning, som betyder, at vi kan lagre den energi, så vi også har grøn energi, når det ikke blæser. Vi vil også gøre den offentlige transport bedre og i højere grad elektrisk. Jeg vil

gerne af med de fossile brændstoffer allerede i 2045. Så energi og miljø vil klart blive opprioriteret, hvis vi kommer i regering".

Der kom mange relevante spørgsmål, så den time, der var afsat til mødet, var hurtigt slut. Mødet var kendetegnet ved, at der var tid til at uddybe de problemstillinger, som Mette Frederiksen blev spurgt om.

"Vi har brug for den her slags møder, hvor der er god tid. Når jeg bliver spurgt af journalister, er der tit kun 20 sekunder til at svare og tro mig, der er ingen vigtige spørgsmål, som kan besvares på 20 sekunder. Derfor har jeg været glad for at være her og møde jer" sagde Mette Frederiksen.

Mindeord

Egmont Højskolens bestyrelsesformand Sonja Mikkelsen skriver mindeord om Højskoleforstander Ole Lauth, der døde 22. marts 2018, 69 år.

Et visionært og dedikeret menneske med et enestående virke, er stille sovet ind efter længere tids sygdom.

Ole Lauth var en fantastisk forstander, samarbejdspartner og ven. Klog på livet og på mennesker, initiativrig og insisterende, kreativ, underfundig, diplomatisk når det var nødvendigt, men kompromisløs, når det gjaldt de mest udsatte menneskers forhold i samfundet. Med Ole som leder har Egmont Højskolen udviklet sig til at blive landets største højskole og med en mangfoldighed af elever. Oles filosofi om at alle har krav på at lære og alle kan lære, er i løbet af de næsten 27 år Ole har været forstander, kommet til at gennemsyre skolen og blevet dets DNA med værdierne Myndighed, Værdighed og Solidaritet.

Højskolens bestyrelse er dybt taknemmelig for, at det var Egmont Højskolen Ole valgte at gøre til sit livsværk. Det lå ikke nødvendigvis i kortene selvom Ole er opvokset på Højskolen som søn af Oluf og Lise Lauth, der stiftede Egmont Højskolen, fordi de ikke ville acceptere, at spastikere ikke kunne få reel uddannelse.

Det har i alle årene lagt bestyrelsen på sinde at sikre en sund og solid økonomi, samtidig med at de fysiske rammer for alle vore elever og vore medarbejdere skulle være tilstede for at kunne drive god højskole. Det er i høj grad Oles fortjeneste, at det er lykkedes. I de 17 år, jeg har haft fornøjelsen af, at være formand for bestyrelsen er det gået over stok og sten med vækst i elevtallet og vækst i kvm. Det gav undervejs anledning til mange drøftelser af ideer og planer. Jeg mindes ikke, at vi har haft et bestyrelsesmøde uden at der har været et – for det mest større – byggeprojekt på dagsordenen. Men vi var trygge ved, at Oles ideer og forslag altid havde det mål, at skabe flere lærings-, udviklings- og samværsmuligheder for alle unge – uanset

handicap eller ej. Ole arbejdede altid og det var helt almindeligt at Oles mails og store planer blev skrevet om natten, når der var nogenlunde ro over Højskolen.

Ole kunne med udgangspunkt i en elevs særlige historie med sin fantastiske fortælleevne, afdække urimeligheder for især unge handicappede og pege på gode løsninger. Den samme evne brugte han til at rejse midler til de mange byggeprojekter.

Ole var altid afsted som ambassadør for Egmont Højskolen og for handicapsagen. For Ole var det to sider af samme sag. Ved på Højskolen at praktisere inklusion, mangfoldighed og aktivisme, vise i praksis at alt er muligt, støbte Ole kugler, som handicaporganisationerne kunne bruge i deres arbejde.

Ole sætter ikke flere spor i sneen. Men Ole har sat sig spor i et utal af menneskers tanker og praksis, spor der ikke smelter væk. Ole har været en stor inspirationskilde.

Selv om det er en sorgens tid, så ser jeg med glæde og taknemmelighed tilbage på det berigende samvær jeg og min familier har nydt sammen med Ole og Annie og hele Lauth-familien – ofte i feriehuset i Ertebølle. Uanset om der skulle bruges tid på at finde løsning på en vanskelig sag, filosoferes over livet, eller der var dækket op til en større flok, blev det altid givende, sjovt og festligt.

"Tænk at livet koster livet" (Jørgen Gustava Brandt). Ole vil blive husket og savnet.

Vores største medfølelse går til Annie, Stine, Christian, Nina, Eva og alle børnebørn. Vi er her for jer.

Æret være Oles minde.

Portræt af Ole Lauth

– af Annie Christensen og Karin Busk Sørensen

Ole plejede selv at sige, at han var resultatet af nedgroede tånegle og et ophold på Askov Højskole. I 1948 mødtes hans forældre der, og selvom det vist ikke var kærlighed ved første blik, så har hans mor indrømmet, at hun hurtigt blev noget betaget af den kloge og tænksumme unge Vardenser, som imidlertid ikke havde øje for hende. Oluf var blevet dumpet på højskolen af sin mor, som syntes, at han trængte til forandring og livsmod. Der var ganske vist nogle praktiske problemer i den anledning, da han jo havde brug for hjælp til mange gøremål på grund af sin spasticitet, men hans røgt og pleje blev varetaget på skift af de mandlige elever, og så var den lille opgave løst.

Det var først, da Oluf fik nedgroede tånegle, og Arnfred efterlyste en sygeplejerske til at afhjælpe problemet, at Oluf lagde mærke til Lise. Hun var lige hjemkommet fra et ophold i Norge, hvor hun havde passet russiske krigsfanger, og nedgroede tånegle må have forekommet hende at være et meget lille problem. Hvordan hun fik bevæget sig fra fødderne op til Olufs ældre dele og derved konstaterede forhudsfor snævring, kan man måske tænke sig til. Drengene måtte ikke komme på pigegangen og omvendt, men Lise havde jo særlig tilladelse, og de nedgroede tånegle krævede tilsyneladende pleje i alle døgnets 24 timer. Og safterne steg, og Oluf fik ordnet dette lille problem, og resultatet af al denne pleje og omsorg blev en meget lille og meget gul dreng, som insisterede på at komme til verden to måneder før tiden. Og så tog de alle tre til Norge til Fanefjord Højskole, hvor Ole mod alle odds kom sig og trivedes.

Man kan sige om Ole, at højskolen gennem hele livet har spillet en stor rolle for hans overlevelse, trivsel, livs- og arbejdsglæde.

De første år af Oles liv udspillede sig på Den Frie Lærerskole i Ollerup, hvor hans far blev ansat af Jørgen Bøgh som for-

retningsfører og sidenhen som lærer. Den lille familie blev først indkvarteret i et hjørne af biblioteket, men fik senere bolig i Møllen, og Ole havde udstrakt frihed, dels fordi hans forældre troede på børns eminente evne til overlevelse uden alt for mange restriktioner, og dels fordi der var tale om en slags kollektiv babysitning, hvor alle (og derfor ofte ingen) holdt øje med børnene. Hans mor har senere fortalt, at hun engang fandt ham (da var han 2 år gammel) midt på Fåborg-Svendborg landevej travlt beskæftiget med at lege med sten og grus, og det var først, da hun hørte lastbilerne tude i hornet, at hun savnede ham. Foretagsom og nysgerrig har han altid været. Han har senere omtalt årene i Ollerup som mindeværdige og oplevelsesrige med dejlige kammerater og gemytlige voksne. Det var for resten også her, han sammen med Bøghs søn smadrede en hel række mistbænke, fordi de var blevet enige med hinanden om, at de lignede tilfrosne vandpytter og nok ikke skulle bruges til noget, når de nu lå der på jorden.

Oluf, Lise og Ole på DFL

Idéen om at starte en højskole for vanføre kom til Oles far under opholdet på Den Frie Lærerskole. Det var ganske vist nogle turbulente år med stridigheder i lærergruppen, elevgruppen og bestyrelsen om, hvorvidt Den Frie Lærerskole skulle tilbyde eksamen på samme måde som andre seminarier eller den netop skulle fastholde det frie i uddannelsen, men alligevel må Oluf have syntes, at der lå noget fornuftigt og tilstræbellesværdigt i kostskoleformen. Først i 50'erne ferierede familien hvert år i Hou, hvor de boede i de gamle tyskerbarakker nede ved stranden, der hvor nu Hou Søsportcenter har til huse. Og i 1956 fik Oluf overtalt Vanføreforeningen til at overtage Holsatia og starte en højskole/efterskole.

Der er ingen tvivl om, at han mente det meget alvorligt, når han talte om uddannelse til vanføre. Han havde selv mærket gennem hele sin skolegang, opvækst og ungdom, hvor svært det var at blive taget alvorligt, når man mødte op med et handicap, og han var fast besluttet på, at Holsatia Højskole virkelig skulle gøre en forskel. Det var en skole, som stillede krav til eleverne, tilbød teknisk forberedelseseksamen, og det forventedes, at eleverne både lavede lektier og deltog med liv og sjæl i undervisningen.

Ole havde efter eget udsagn en fantastisk barndom. Begge forældre havde travlt med henholdsvis undervisning

og omsorg og pleje, så hvor meget tid, der var til Ole, kan man godt stille spørgsmålstegn ved. Men han havde jo alle de andre: elever, køkkenpersonale, pedel og undervisere. Køkkenet sørgede for, at han fik madpakke med i skole, eleverne sørgede for underholdningen, pedellen satte ham i arbejde, og hans mor kontrollerede, at han var ren og pæn. Og så havde han gode kammerater i Hou bl.a. gartnerens søn, som han kunne have det sjovt og lave ulykker med. Engang sejlede de som ofte før over til Rønne og blev fanget i tæt tåge. Først efter mange timer lykkedes det dem at redde sig i land, hvor de blev modtaget af de hysteriske mødre, som havde forestillet sig det værste. I det hele taget levede drengene et udeliv uden ret meget opsyn. Og der kom spændende voksne i forstanderhjemmet bl.a. K.B. Andersen, Viggo Kampmann og Palle Simonsen, som senere kom til at betyde rigtig meget for Ole.

Det var naturligt, at han blev sat i den nyligt åbnede Eriksminde Friskole under Kis og Tjelles kærlige omsorg. Og den glade dreng trivedes, igen uden alt for mange restriktioner og med stor overbærenhed og tolerance fra skolens undervisere. Hans evne til at finde utraditionelle løsninger, fornægtede sig ikke. En isbjørn i keramik – er Oles løsning på en opgave, der lød på, at eleverne skulle fremstille et af Afrikas dyr.

Denne skæve og finurlige tilgang til tingene var imidlertid ikke en egenskab, der blev værdsat på den private realskole i Odder, som han senere kom til at frekventere. Han kom under hård disciplin, og hans dansklærer, fru Frost Larsen, mente nok, at hun havde haft bedre (begavede?) elever end Ole. Han stavede en anelse kreativt, og hans idéer og meningstilkendegivelser i øvrigt blev mødt med vantro og foragt. Kammeraterne syntes også, at han var lidt af en pralhals, som da han fortalte, at rigets statsminister skulle med til hans konfirmation eller han havde været på eksotiske rejser med sine forældre. Resultatet blev i første omgang, at han blev flyttet fra 1. real over i 8./9. klasse, hvor de mere utilpassede elementer blandt byens unge gik. Her kom han til at gå i klasse med bl.a. Ole Helbo, Poul Thøgersen og byens smukkeste pige, Anne Kruse, til stor misundelse for hans andre kammerater. Og så fik han Erik

Isbjørn

Okkels som lærer, og han var ifølge pålidelig kilde en stor forbedring i forhold til realskolens øvrige underviserstab – i hvert fald når det gjaldt Ole.

Alligevel var og blev Ole tilsyneladende ikke voldsomt bogligt begavet eller interesseret. Andre ting i livet var nok så spændende. Der var baller i forsamlingshusene med dejlige piger, og der var alkohol til at dulme den værste hjertesorg, når man nu var dødeligt forelsket i en præstedatter fra Mårslet. Oles gode venner Knud Nielsen og Hans Kreutzfeldt fortæller, hvordan de engang fik ham stablet op på en knallert og eskorteret hjem fra Gylling i noget overrislet tilstand, fordi bemeldte præstedatter ikke ville vide af ham. Noget kunne tyde på, at Oluf Lauth heller ikke anså ham for at være studieegnet. I hvert fald besluttede hans far, at han efter skolen skulle i lære som bandagist. Han har nok tænkt, at Ole med den baggrund, han havde i vanføre, ville kunne gøre god fyldest her.

Om han overhovedet mødte op hos bandagisten i Horsens, vides ikke, men han besluttede i hvert fald selv at melde sig ind på Rønde Kursus for at få en realeksamen og en studentereksamen. Her mødte han Ejvind Mortensen, som skulle blive hans meget gode ven, sparringspartner og uvurderlige støtte i hans arbejde på Egmont Højskolen. Han forlod skolen midt i 1. g, og hans næste forsøg i uddannelsesbranchen blev på Krabbesholm Højskole, hvor han tog preliminæreksamen, som dengang var adgangsgivende til seminarierne.

Opholdet på Krabbesholm under Kristian Schultz Petersens karismatiske ledelse blev på mange måder et vendepunkt for Ole. Schultz havde ansat lærere af alle slags ud fra devisen, at man skulle have en af hver, så var der altid et eller andet, der gik ind hos eleverne. Kuno Poulsen, digter, filosof og officer af reserven kom til at betyde meget for Oles interesser og udvikling. Han begyndte at læse bøger og digte og blev politisk vakt og endelig mødte han her en dansklærer, der ganske vist var en slavepisker, men som virkelig fik lært ham stavning, grammatik og syntaks. Hende omtalte han altid med respekt og taknemmelighed, måske fordi hun hjalp ham med at gøre Odder Private Realskoles bedømmelse af ham til skamme.

Efter højskolen kom han på Skive Seminarium, som dengang havde Kaj Ove Miltersen som rektor. Her lærte han at spille glimrende whist, blev medlem af Lærerstuderendes Landsråd og fik sin regelmæssige gang i hovedkvarteret i Rigensgade. Det betød, at han jævnligt var med Karupflyveren, og det samme var K. B. Andersen, Jens Otto Kraghs gode ven og kampfælle. De faldt altid i snak, og ofte blev taxaen sendt bort og K. B. kørte med i Oles 2CV til Skive. K. B. Andersens store interesse for undervisnings- og kulturpolitik holdt sig hele livet. Han havde været med i kredsen omkring Hal Koch og Krogerup Højskole og selv været forstander for Arbejderhøjskolen i Roskilde. At han også havde været undervisningsminister kan nok have givet stof til snak mellem den unge lærerstuderende og den garvede politiker.

Da Ole skulle vælge liniefag på seminariet, blev det af en eller anden grund specialundervisning. Han sagde altid selv, at, når en lærer havde vist sig at være uduelig til undervisning i alle andre fag, så var der kun specialundervisning tilbage, hvor man så kunne hygge sig lidt i stedet for at forsøge at bibringe de unge mennesker nyttige kundskaber. Efter eget udsagn fandt han aldrig ud af, hvad specialundervisning var for noget – og han fik også en udtalelse på sit afgangsbrev fra seminariet, som sagde det samme: Han havde ikke rigtig styr på specialundervisningen, men med lidt øvelse ville han nok kunne gøre nogenlunde fyldest.

Det er nu ikke rigtigt, at han ikke tog specialundervisning alvorligt. Han var på et tidspunkt på græs på Geelsgaard Kostskole og blev så irriteret over, at hans undervisning hele tiden blev afbrudt af fysioterapeuter, sygeplejersker og læger, som hentede eleverne ud af klassen til behandling, at han låste døren til klasselokalet. Derefter måtte han selvfølgelig forlade kostskolen.

Om han nu kunne lide specialundervisning eller ej, så blev den hans skæbne. Også på Skive Handelsskole, hvor han i næsten 20 år arbejdede som populær og afholdt dansk-lærer (!), samfundsfagslærer og studievejleder sideløbende med sit fagkonsulentjob i undervisningsministeriet for netop specialpædagogisk støtte. Man kan godt konkludere,

at Oles opfattelse af specialundervisning i hvert ikke harmonerede med bjergets. Specialundervisning skulle – ifølge Ole – være særlig god undervisning med fokus på den enkelte elevs vanskeligheder og potentiale. Og selvfølgelig skulle der nogen gange særlige foranstaltninger til, for at en elev f.eks. med fysiske handicap skulle kunne deltage i undervisningen og profitere af den på lige fod med alle andre. Niels Åge Bjerre, Skive Handelsskoles iderige og foretagsomme forstander var helt enig med ham, og Ole fik frie tøjler til at optage og servicere – kunne man kalde det – også elever med svære fysiske handicap. Bjerre fik 1000 idéer på en uge, og ofte blev hans idéer faktisk til noget. Da Ole senere fik magt, som han havde agt, ville mange nok have beskrevet ham på samme måde. Arbejdet i ministeriet sammen med Birger Hørning, som var fagkonsulent for samme område for de tekniske skoler, under Henning Sletveds kompromisløse ledelse, blev en stor inspiration og glæde for Ole. Birger og han udkæmpede mange kampe med modvillige lærere, som ikke mente, at denne og hin elev hørte hjemme på en erhvervsskole. Men i efg-loven stod der faktisk, at alle, der var lovligt udskrevet af folkeskolen, havde ret til optagelse på en erhvervsskole, og det holdt de to fagkonsulenter stædigt på, men i stadig kamp med mange, mange lærere og skoleledere, som gerne ville tolke loven i alle mulige andre retninger. Et af de mere spektakulære eksempler på de to fagkonsulenters arbejde og specialpædagogiske støtte, er uddannelsen af en blind automekaniker/maskinarbejder. Devisen var: Tænk almindeligt først!

Oles forældre forlod Egmont Højskolen i begyndelsen af 1970'erne og slog sig derefter ned i Dølby udenfor Skive, hvor Ole allerede havde base. De sidste år på Egmont Højskolen var præget af stridigheder og brok. Ungdomsoprøret var også nået til Hou. Oluf var desillusioneret, syg og nedbrudt og anså sit eget eksperiment med en højskole for vanføre som en fiasko. Men han og Lise fik næsten 20 gode år i Skive, hvor Oluf arbejdede for Danmarks Radio med bl.a. radioprogrammet: Nogen at tale med, var medlem af Den sociale Ankestyrelse og ivrig debatdeltager og oplægsholder.

Fra Skive Handelsskole

Da Egmont Højskolen i 1985 søgte ny forstander, blev Ole opfordret til at søge. Hans far frarådede det på det kraftigste og truede med at gøre ham arveløs, hvis han søgte. I 1991 skulle Egmont igen have ny forstander, og da Oles far i mellemtiden var død, og arven var begrænset, mente Ole godt, at han kunne tillade sig at søge. Hans forgænger og gode ven Ejvind Mortensen støttede ham her på allerbedste vis.

Ole kom blæsende med nye vinde, ny ledelsesstil og sidst men ikke mindst blev Egmont Højskolens historie levedejgjort, og kom ind i vores bevidsthed på en helt anden måde. Ole indførte ny teknologi, og han var en synlig leder. Hans yndlings T-shirt fra Det Frie Aktuelt med påskriften: Man kan ikke være venner med alle, taler sit helt eget sprog. Han har ofte brugt Christian Nissens citat om ledelse: Ledelse er en sammensat regulering af adfærd, som skal få en gruppe medarbejdere til at gøre noget andet, end de ville gøre, hvis der ingen ledelse var. Ellers var der jo ikke brug for ledelse. Ole har ført os andre steder hen. Det var ikke altid lige indlysende, hvorfor og hvor vi skulle hen, men vi gjorde det, fordi Ole insisterede – og bagefter har det ofte vist sig at være det eneste rigtige.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at samarbejdet, specielt med lærerne, kunne slå gnister de første år. Ungdomsoprøret levede endnu, og det at få en forstander, som handlede uden at spørge, medførte indimellem lange krisemøder. Det betød også, at Ole overvejede om det at være forstander på Egmont Højskolen egentlig var umagen værd. Men heldigvis for skolen og for ham selv valgte han at blive.

En af Oles første opgaver var at implementere en ny lov om specialundervisning. I stedet for at få et generelt tilskud til undervisning, skulle Egmont Højskolen nu til at søge på den enkelte elev. Det betød, at den enkelte lærer skulle beskrive den særlige indsats, som blev iværksat for den enkelte elev og hvorfor den var nødvendig. Det var en stor omvæltning for lærergruppen men viste sig snart at være en opkvalificering af vores undervisning. Oles arbejde med den nye lovgivning viste hurtigt nogle af hans spidskompetencer, nemlig at kunne gennemskue en lovgivning og agere i det politiske rum.

I 1994 blev det lovbestemt at alle skoler skulle have et værdigrundlag. Det var et arbejde, som Ole var meget optaget af, og efter en lang debat her i huset og med skolens bestyrelse blev formuleringen, som den stadig står i dag:

På cykel

Egmont Højskolens formål er at drive folkehøjskole inden for den til enhver tid gældende lovgivning om frie skoler. Vi lægger vægt på samspillet mellem mennesker med forskellige liv og muligheder, og skolen har et særligt ansvar over for mennesker med fysisk handicap.

Skolen er ramme om et miljø, hvor elever og kursister tilegner sig viden, udveksler livserfaringer og får nye muligheder for engagement i livet og i samfundet.

Myndighed, værdighed og solidaritet er centrale begreber for skolen.

Ole har gennem årene kastet mange bolde op i luften, og hvis vi ikke greb dem, kastede han engang til, og meget få er blevet liggende, for Ole stillede store krav til sig selv og til os som medarbejdere. Vi kunne i perioder blive helt forpustede af at arbejde sammen med ham, men vi har fået prøvet os selv af i mange projekter, nationalt og internationalt. I mange år havde vi konstant et eller andet Socialfondsprojekt kørende. Som regel handlede projekterne om uddannelse og/eller arbejde til mennesker med handicap. Og Ole var rigtig god til at udnytte de internationale kontakter, når vi skulle planlægge studieture. Nogle af de rejsemål, skolen stadig benytter, er aflæggere af oprindelige EU-projekter.

Mange bolde greb han selv, fordi han gerne ville skabe nye traditioner på Egmont Højskolen. Og han havde ikke været længe før han genoptog sine forældres tradition med at udgive et årsskrift. Et par år senere tog han initiativ til at lave Grundlovsmøde med politiske taler, sang og elevindslag. Og han bakkede op om elevforeningens arbejde, så det årlige elevstævne efterhånden er svulmet op til et deltagerantal på helt op til 700 "gamle" og nuværende elever. Foreningens mangeårige formand Jens Bork gør her en helt enestående indsats.

Ole kunne som leder været frygtelig politisk og pædagogisk ukorrekt og efter at have opfyldt sin første forpligtelse med MUS-samtaler med alle lærerne, erklærede han højlydt, at det gjorde han ikke igen. Til gengæld lod han sig

inspirere af andre til at lave GRUS (Gruppeudviklingssamtaler) og i 2003 kunne vi i samarbejde med 2 konsulenter prøve konceptet af for første gang.

4 grupper, sammensat af repræsentanter fra alle afdelinger tog af sted til Oles sommerhus i Ertebølle. Første GRUS var en debat om vores nye værdigrundlag kombineret med praktiske samarbejdsøvelser omkring indkøb, madlavning og underholdning. Siden har det været en begivenhed ca. hvert 3. år. Vi har diskuteret pædagogiske, praktiske eller værdimæssige emner men mest af alt var vi sammen. Både vi og Ole nød disse stunder, hvor vi var væk fra den travle hverdag og udvekslede erfaringer og meninger. Det har betydet rigtig meget for samarbejdet mellem de forskellige afdelinger, men Oles største vision med GRUS har altid været, at alle uanset hvilken afdeling man var ansat i, skulle kende og have en holdning til værdigrundlaget, den praktiske hverdag, pædagogik m.m.

I et portræt af Ole kommer vi ikke udenom den forvandling, som skolen rent bygningsmæssigt har været igennem. Væksten i elevtal og kvm er gået hånd i hånd, og der har gennem årene ikke været mange bestyrelsesmøder, uden at der har været byggeprojekter på dagsordenen. Oles ideer og forslag havde altid det mål at skabe flere lærings-, udviklings- og samværmuligheder for alle unge – uanset om

de havde et handicap eller ej. Ole arbejdede altid og det var helt almindeligt, at Oles mails og store planer blev skrevet om natten, når der var nogenlunde ro over Højskolen. Bestyrelsesmedlemmerne og de 3 bestyrelsesformænd i Oles regeringstid, Henning Olesen (1991-97), Johannes Due (1997-01) og Sonja Mikkelsen (2001-) har gennem årene støttet Ole med udsyn og gode netværk, når han skulle etablere større projekter. Hou Søsportcenter, som blev indviet i 1997 og Indvielsen af Vandhalla i 2013, havde dog en særlig status for Ole. Genskabelsen af hytterne ved stranden, som han havde ferieret i sammen med sine forældre i 50'erne og den svømmehal, som Kampman ikke kunne realisere ved det første byggeri i 1960 var noget nær hjertebo for ham.

R rigtig mange lokaler på Egmont Højskolen emmer af Oles iværksætterånd og energi, og elevatoren op til rutsjebanen i svømmehallen er et flot symbol på Oles evige kamp for lige adgang for alle, hans stædighed og vilje.

For Ole var eleverne de vigtigste personer på skolen og kernen i vores arbejde. Mennesker kommer før systemer, og sådan noget som "åbningstider" i de forskellige afdelinger blev hurtigt afskaffet. Her er altid åbent. Ole argumenterede ofte for, at der heller ikke burde være noget lærerværelse, for han mente, vi skulle være blandt eleverne. Vi

Indvielse af Hou Søsportcenter

Indvielse af Vandhalla

Ole med elever på havnen

fik dog personalerum og formiddagskaffe for os selv, men han gik ikke på kompromis med, at vi skulle være tilgængelige døgnet rundt. Telefonen var altid åben, også hos ham selv. Det var ikke svært at få tilgivelse for at have overskredet sit fagbudget, men at sætte egne behov over elevens var for Ole helt uacceptabelt.

Egmont Højskolen er for alle. Og det betyder, at vi stort set aldrig siger nej heller ikke til elever, som måske ikke umiddelbart synes at passe ind. Oles filosofi om, at alle har krav på at lære og at alle kan lære, er i løbet af de næsten 27 år Ole har været forstander, kommet til at gennemsyre skolen og er blevet dens DNA med værdierne Myndighed, Værdighed og Solidaritet.

Ole har gennem årene med rettidig omhu ført os gennem lovgivningsmæssige forandringer både på højskoleområdet og tilstødende områder, som havde betydning for vores elever. Altid på forkant, altid forudseende og altid med et blik for, hvad forandringer betød for Egmont Højskolen og den enkelte elev. I 2007 kom den Særlig Tilrettelagte Ungdomsuddannelse for unge med særlige behov. Udover at Ole havde været aktiv i tilblivelsen og i høringsfasen, stod han også i spidsen for, at Egmont Højskolen kunne tilbyde denne uddannelse i en form, som kunne forenes med at være højskoleelev.. Det var et stykke pionerarbejde,

som så helt umuligt ud på forhånd, men som i dag er fuldt implementeret og en naturlig del af vores højskoletilbud.

Det har altid ligget Ole på sinde, at vi som personale skulle kende den lovgivning, vi arbejdede under og han har sikret, at vi implementerede forandringerne i vores daglige praksis uden at miste fokus på vores opgave med undervisning og samvær og hovedsigtet i højskoleloven.

Ole elskede at fortælle historier, og han var god til det. Den uendelige historie om Egmont Højskolen har været et fast indslag hvert semester her på Højskolen, men også ude i det ganske land har mange nydt godt af hans fortælleevne. Ole kunne med udgangspunkt i en elevs særlige historie, afdække urimeligheder for især unge med handicap og anvise løsninger. Et af hans glansnumre var at fremvise en seddel, angiveligt fra fru Jørgensen, med følgende ordlyd:

"Svømmelæreren skal sørge for, at min søn Hugo ikke kommer i svømmebassin, før han har lært at svømme"

Oles evne til at skildre livsvilkår, drømme og ambitioner hos unge med handicap har været medvirkende til at skabe sympati omkring hans mange byggeprojekter og andre tiltag.

Ole var altid af sted som ambassadør for Egmont Højskolen og for handicapsagen. For Ole var det to sider af samme sag. Ved på Højskolen at praktisere inklusion, mangfoldighed og aktivisme, vise i praksis at alt er muligt, støbte Ole kugler, som handicaporganisationerne kunne bruge i deres arbejde ligesom den støtte og opbakning, skolen har fået fra organisationerne har været uvurderlig.

Da Ole blev ansat som forstander lå der planer til en ny forstanderbolig, men Ole insisterede på at bo i den eksisterende forstanderlejlighed, som lå i forlængelse af elevværelserne. Der var ingen grund til at bruge alt for mange penge på, at forstanderen skulle bo herskabeligt. Her boede Ole og Annie i mange år, og Ole nød den tætte kontakt til eleverne, selvom det ind imellem kostede lidt nattesøvn at skulle op og stoppe elevfester, når det blev for voldsomt.

Ole taler

I 2008 blev Egmont Højskolen tilbudt at købe Holsatia, og da Ole kunne huske, at det nu var tredje gang, huset kom til salg og at skolen derfor godt kunne købe det, blev der skrevet slutseddel. Da Vanføreforeningen i sin tid købte "slottet", opstod der strid mellem sælger og køber om råd og svamp i den gamle bygning. Sælger blev pålagt at betale en meget stor del af købesummen tilbage og som hævn blev der indføjet en passus i skødet på Holsatia villaen om, at "invaliderne" aldrig aldrig aldrig måtte overtage huset. Ifølge Ole kunne denne passus imidlertid kun håndhæves til og med tredje salg og derfor blev villaen i 2008 udnævnt til forstanderbolig.

Ole påstod altid, at han savnede den nære kontakt med eleverne, som han havde haft, da han boede dør om dør med dem, men Holsatia ligger faktisk meget tæt på annexet, hvor eleverne i hvert fald også kan finde på at holde fest. En nat i påsken blev larmen fra en fest i annexet for øredøvende og letsindigt sprang Ole på cyklen og spurte til annexet. Nu var det jo påskeferie og de få elever, som var blevet på skolen, var i færd med at afprøve en 80% rom eller noget i den retning. Efter at have påtalt ulovlighederne, lod Ole sig overtale til en enkelt nightcap, dog uden at vide, hvad der var, han indlod sig på. Det gik først op for ham, da han havnede i et træ på vej tilbage i seng. Han så farlig ud dagen efter med asfaltekssem over hele hovedet.

Her var ingen bortforklaringer mulige, eleverne havde set ham styrte, så den første morgensamling efter ferien, formanede han eleverne til aldrig at køre på cykel, når de havde indtaget spirituøse drikke. I det hele taget har træerne i Hou i flere situationer modtaget Ole, og ikke just med åbne arme, men det er en anden historie.

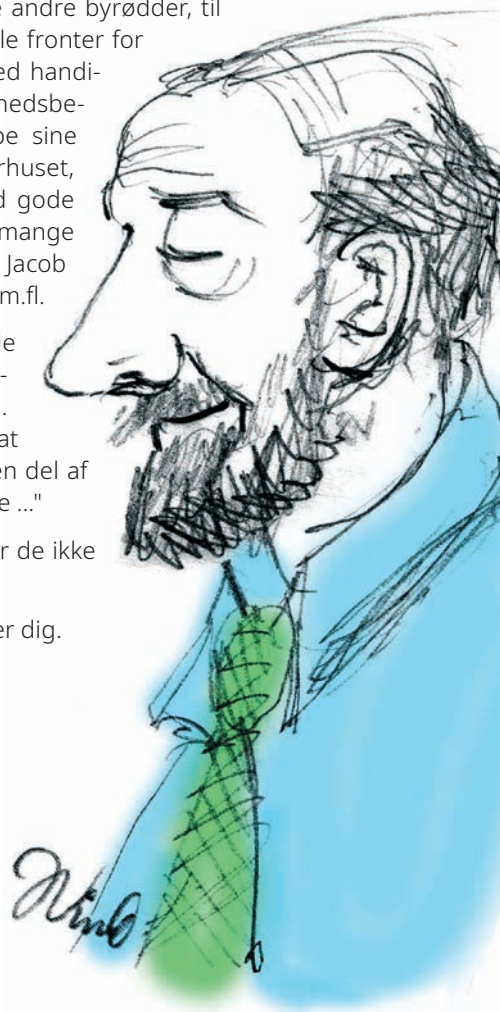
Ole havde glædet sig til fortsat at være i hvert fald en lille del af Egmont Højskolen. Han ville slet ikke have kunnet holde sig væk. Han så frem til endnu en tårn i byrådet sammen med Lone Jacobi og de andre byrødder, til fortsat at arbejde på alle fronter for og med mennesker med handicap, til at skrive sin levnedsbetretning, til at bekæmpe sine muldvarpe i sommerhuset, til festligt samvær med gode venner og til endnu mange fantastiske aftener med Jacob Fischer, Scott Hamilton m.fl.

I efteråret 2017 blev Ole interviewet til Højskolebladet og sagde bl.a. "... og jeg tror faktisk, at jeg har fået realiseret en del af mine forældres drømme ..."

Ja, mon ikke, Ole, og var de ikke også dine?

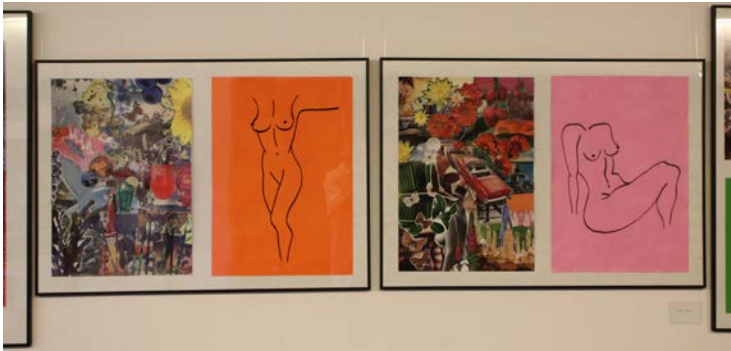
Vi, der holdt af dig, hilser dig.

Annie Christensen og
Karin Busk Sørensen

Værker og hverdag

Røst

Er Livet Ikke bare Et Stort Spil?

Hvis jeg var en ludobrik eller skakbrik, var jeg så slået hjem nu?

I spil kan det ske, at man bliver slået hjem – det er vilkårne, når man spiller, hvis man laver det forkerte move, er det tilbage til start. Det kan virke uretfærdigt og ikke altid fair men.

Hvis man graver dybt nok ned og ser på det, er livet så ikke bare et stort spil, som vi kan vinde og tabe i? Et spil, hvor vi kan blive slået hjem ved en tilfældighed?

Hvornår har I sidst følt, at I er blevet slået hjem?

Var det, da I kom for sent op i morges og I ikke nåede det blødkogte æg?

Var det, da I ikke fik den karakter til den eksamen, som I havde forventet?

Eller da I første gang oplevede, at den I elskede gik fra jer og fandt en anden?

Sådan kan vi alle føle, at vi er blevet væltet og følt, at vi er blevet slået hjem af livets spil, og jeg selv har da også prøvet at blive slået hjem igennem mit liv.

Små og store oplevelser, der kan og har slået mig hjem, som hvis jeg ikke føler, at jeg har styr på de praktiske ting, jeg skal huske at gøre i løbet af dagen.

Eller da jeg skulle i strålebehandling for en kræftknode og jeg var meget afkræftet og dårlig under forløbet.

Igennem den først del af mit liv har jeg også være igennem en stor del rygoperationer for at rette min skæve ryg ud.

Dog har de 30 gange, jeg har været under kniven resulteret i skade på rygmarven, så jeg derefter mistede evnen til at gå.

Aldrig har jeg har følt mig så slået hjem, at gå fra at man ku' alt, til pludseligt at skulle have hjælp til helt basale ting, som at komme i seng og i bad.

Mit liv var som sagt ændret og det resulterede også i, at jeg fik en depression, hvor jeg virkelig havde fornemmelsen af, at det var skakmat for mig.

Men som I kan se, så har jeg ikke tabt spillet, og min konge er ikke væltet endnu.

Og nu går jeg her på Egmont, hvor jeg har det pisse godt, og lærer en masse ting samt har fået mange skønne venner og bekendtskaber.

Jeg tror jeg vil runde af og efterlade jer med mit budskab "spillet er ikke tabt før det er tabt".

For der er jo ikke andet at gøre end at spille videre på livets spillebræt.

- Emil Widding

Søg

[Startside](#)[Opslag](#)[Anmeldelser](#)[Videoer](#)[Billeder](#)[Om](#)[Begivenheder](#)[Fællesskab](#)**Røst**30. november kl. 16.29 ·

Her på kanten af december synes Røst Festival i majsolen langt væk - men ikke på Egmont Højskolen. Som afslutning på efterårets Røst-fag trodsede højskoleeleverne nervøsiteten og holdt en perlerække af rørende, sjove og tankevækkende taler for et begejstret publikum. Taler om frihed, ensomhed, en haves poesi, angst og glæden ved at have en god ven - også selvom hun altid vinder i Settlers. Derudover kunne publikum opleve vinderen af DM i Debat 2018, Nanna Bonde, som holdt en tale om at tage ordet. Og det må jo siges at være yderst relevant til sådan en Røst-dag. Nu kan eleverne på Egmont se frem til en fredagsfadøl og koncert med Esben Kronborg og band. Godt gået Egmont og god weekend!

Vandremarathon

“

Den åbne vej. Sjælens store hjem er den åbne vej. Ikke i himlen, ikke i paradiset. Ikke engang i os selv. Den er en vandrers, der følger den åbne vej.

Ikke ved at meditere. Ikke ved at faste. Ikke ved at udforske himmel efter himmel. Ikke ved udmattelse. Ikke ved ekstase. Ikke ad nogle af disse veje finder sjælen frem til sig selv. Kun ved at gå ad den åbne vej. Ikke ved barmhjertighed. Ikke ved offer. Ikke engang ved kærlighed. Ikke ved godt arbejde. Sjælen vil ikke fuldbyrdes ved noget af dette. Kun ved at rejse ud ad den åbne vej. Rejsen i sig selv, ud ad den åbne vej. På to langsomme fødder. At møde hvad det end måtte være der dukker op ad den åbne vej. I selskab med dem, der søger efter de samme mål, på den samme vej. Altid den åbne vej.

D.H. Lawrence

“

Tab for Alt ikke Lysten til at Gaa: jeg gaaer mig hver Dag det daglige Velbefindende til og gaaer fra enhver Sygdom; jeg har gaaet mig mine bedste Tanker til, og jeg kender ingen Tanke saa tung,

at man ikke kan gaae fra den. Det er jo saa aabenbart, at man dog ved at gaae bestandigt kommer Velbefindendet saa nær som det er. En muligt, men, jo mere man sidder stille, desto nærmere kommer Ildebefindendet. Kun i bevægelse er Sundheden og Frelsen at finde. Nægter Nogen, at Bevægelsen er til: saa gjør jeg som Diogenes, saa gaaer jeg. Nægter Nogen, at Sundheden er i Bevægelsen, saa gaar jeg fra alle sygelige indvendinger. Naar man saaledes bliver ved med at gaae, saa gaaer det nok.

Søren Kierkegaard

Sensommerglimt

Han som går imod strømmen og vinder sig selv
han kan plukke af solen og hjælpe sit held
for det viser sig langsomt og klart
livet er kostbart og sært

Der er drømme der flyver som fugle på vind
de ka' flakse som lys i det sorteste sind
selv hvor alt synes visnet og dødt
lander de fugle så blødt

*Vent og se hvad du finder på det sted du nu går hen
ku det ske at du vinder over sortsynet igen
og ved du så hvad du drømte der
og om drømmen var din ven.*

Janus Kodahl og Peter Løngrensen

Elevforeningen – siden sidst

– af Jens Bork, formand Elevforeningens bestyrelse

På Egmont Højskolen er der fortsat mere end fuld fart på med 210 elever. Det er det højeste antal elever, der endnu har været på et semester, og det må siges at være flot. Egmont beretter om, at forårsholdet er fuldt booket, og der er venteliste, så der er fortsat mange unge mennesker, der gerne vil være elev på Egmont Højskolen.

Elevstævnet 2019

Bliver afholdt i weekenden d. 1.-3. november 2019, så sæt kryds i kalenderen med det samme. Her skal den igen have alt, hvad den kan trække, og vi håber, at der kommer lige så mange stævnedeltagere som i 2018. I elevforeningen er vi allerede begyndt at gøre os tanker og planlægge.

Flytur til efteråret

Elevforeningen vil i 2019 igen forsøge at arrangere en flytur, formentligt i uge 33. Vi arbejder på, at rejsemålet skal være Cypern, Mallorca eller et andet spændende sted. Der skal blot være mulighed for at leje liftbus, og hotellet skal være handicapegnet. Information om turen vil blive sendt ud til medlemmerne sidst i marts måned 2019, hvis det lykkes at få en tur op at stå til en rimelig pris.

Weekendtur

Elevforeningen vil igen i 2019 prøve, om det er muligt at lave en weekendtur, formentlig til Hou Søsportcenter. Turen vil blive arrangeret i en weekend i maj måned, hvor der bl.a. bliver mulighed for en svømmetur i Vandhalla. Hvis det lykkes at få turen op at stå, vil invitation til turen blive udsendt marts måned.

Sommersjov

For 20. år i træk vil Egmont Højskolen i samarbejde med Elevforeningen og Dansk Handicap Forbunds Ungdomskreds arrangere sommerkurset Sommersjov. Traditionen tro bliver det i uge 28, og planlægningen er allerede i fuld gang. Er du interesseret i at komme med til Sommersjov,

er det med at være hurtig med tilmeldingen, da vi ved, at der er mange, der vil med. Ved Sommersjov 2018 var der venteliste. Det er muligt at se billeder fra Sommersjov 2018 på Elevforeningens hjemmeside.

Temaet for kurset i 2019 er ikke fastlagt endnu, men så snart temaet er klart, bliver der meldt ud. Folderen planlægges at være klar først i marts, hvor den kommer på både skolens og elevforeningens hjemmeside.

Den Lille Grønne

Du opfordres hermed til at sende et eller flere indlæg til Den Lille Grønne, der udkommer næste gang i juni måned 2019. Har du en oplevelse fra din hverdag eller en spændende oplevelse i forbindelse med højskolen, vil vi gerne have et indlæg til bladet. Du sender det blot til Elevforeningen. Du har tiden – vi har bladet – så lad os få et samarbejde i gang. Materiale til Den Lille Grønne sendes til: Jens Bork, Vestervænget 39, 7323 Give, eller på E-mail: jcbork@stofanet.dk senest den 1. juni 2019.

Internet

Elevforeningen har sin egen, flittigt benyttede hjemmeside: elevforening.egmont-hs.dk
Prøv den næste gang, du sidder ved computeren.

Egmont Højskolens Elevforening ønsker Elevforeningens medlemmer, elever, lærere og personale på Egmont Højskolen en rigtig glædelig jul og et rigtig godt nytår.

På gensyn i det nye år.

Elevstævnet 2018

– af Jens Bork

Årets elevstævne havde endnu engang rekordstor deltagelse med 735 stævnedeltagere lørdag aften til festmiddagen. Vi var spændte på, om vi kunne få lige så mange deltagere til at komme som sidste år, og det lykkedes, hvilket vi er meget stolte af fra elevforeningens side. Heldigvis var der til stævnet i år lige så stor interesse for at komme, og det er vi rigtig glade for i Elevforeningen – jo flere der kommer desto bedre.

I løbet af weekenden tog rigtig mange stævnedeltagere en svømmetur i Vandhalla, og igen var mange begejstrede for faciliteterne.

Fredag aften var der underholdning ved personalegruppen. Derefter underholdt elever og hjælpelærere, der havde fået sat ikke mindre end tre fantastiske bands sammen. Det blev til en fantastisk hyggelig aften og en rigtig god start på weekenden.

Lørdag eftermiddag havde vi arrangeret debat om tilgængelighed, hvor vi havde inviteret Kristian Hegaard, der sidder i byrådet i Fredensborg Kommune for Radikale Venstre og er formand for handicaprådet samt Lars Juel Thiis, der er en dansk arkitekt. I 2005 blev han udvalgt som medlem af kanonudvalget for arkitektur. De to oplægsholdere kunne virkelig få sat gang i debatten om den fysiske og psykiske tilgængelighed.

Sidst på eftermiddagen lørdag havde vi jubilarmøde med godt 42 jubilarer. De yngste jubilarer var elever på Egmont for 5 år siden, og der var fem jubilarer, der havde været elever på Egmont for 60 år siden i 1957 - 58. Det er sjovt at høre højskolehistorier fra den gang. Det er imponeren-

de, at de har holdt kontakten til Egmont efter så mange år. I elevforeningen har vi kontakt til tre, der var med på det allerførste hold i 1956 – der er sket rigtig meget siden dengang.

Lørdag aften havde vi den store festmiddag, hvor godt 735 mennesker var samlet til en kæmpe fest i hallen. Til festmiddagen havde vi bedt Egmont Højskolens nye formand Søren Møllgaard Kristensen om at holde festtale. Søren holdt en fantastisk tale, hvor et af temaerne var tilgængelighed. Stævnedeltagerne tog rigtig godt imod Søren's tale.

Under middagen spillede Charles' Trio og senere spillede Poppenheimer op til dans. Der var rigtig godt gang i den på dansegulvet til den lyse morgen.

Fra elevforeningens side skal lyde en KÆMPE tak til alle, der var med til at gøre stævnet til så stor en succes, som det blev.

Fra Elevforeningens side var vi meget spændte på at skulle samarbejde med Egmont Højskolens nye formand Søren Møllgaard Kristensen, der tiltrådte den 1. juli. Vi har været vant til at arbejde sammen med Ole Lauth i 27 år, hvilket har fungeret rigtig godt. Stævneweekenden sammen med Søren kom til at køre super godt, og stævnedeltagerne tog rigtig godt imod Søren, der fik mange gode snakke med stævnedeltagerne, og stemningen var super.

Det er muligt at se billeder fra stævnet på elevforeningens hjemmeside på adressen: elevforening.egmont-hs.dk

Forstanderens tale ved elevstævnet

– af Søren Møllgaard Kristensen, forstander

Kære allesammen

Så står jeg her til mit første elevstævne, og hvor er det dejligt at se jer alle sammen samlet her. En af de første gange jeg mødte Jens, gik der ikke lang tid før talen faldt på lige netop denne weekend, og jeg har siden set frem til, at den skulle løbe af stablen. Og du har fuldstændig ret Jens, det er helt fantastisk. Og ikke bare fantastisk. Det er også helt særligt, at der findes en så stor elevforening, der kan mønstre så mange mennesker til årets elevstævne.

En meget stor mangel og et stort savn i forhold til de seneste mange års elevstævner er, at der i år mangler en helt særlig person: Ole. Desværre måtte vi sige alt for tidligt farvel til Ole i foråret, og han har efterladt et tomrum i mange menneskers liv, i handicapverdenen og her på Egmont Højskolen. Men som I alle ved, har Ole på ingen måde levet forgæves, og alt det arbejde, alle de tanker han har tænkt og hans ånd lever stadig videre både her og hisset. Nede på det lille græsstykke i forlængelse af Manuellen blev der i forbindelse med det, der ville have været Oles 70 års fødselsdag her i september sat en mindesten med Oluf, Lise og Ole Lauths navne mejslet ind i stenen, der blev fundet i forbindelse med udgravningen til Vandhalla. Svømmehallen som allerede var på tegnebrættet i 1960, og som skulle kræve mere end en helt ualmindelige indsats for at blive realiseret mere end 50 år efter.

Stenen står under æbletræet, som også i fremtiden vil blomstre under lampen, der lyser – og den står der med ånd. Hvis ikke I allerede har set den, skal I være meget velkomne til at gå forbi og se den, inden I tager hjem i morgen.

Så på den baggrund kan jeg sige, at jeg ydmygt er trådt ind i det ærefulde hverv som forstander på Egmont Højskolen med en klar vished om, at stedet ikke ville have været det samme uden Ole og alle de andre gode mennesker, der er

og har været her, og som har gjort en uundværlig indsats på og for Egmont.

Første gang jeg satte mine fødder på Egmont Højskolen var for 17 år siden. Jeg var igang med læreruddannelsen på Århus Dag- og Aftenseminarium og havde fornøjelsen af at være i en helt og aldeles dejlig studiegrupper, hvor vi havde let ved at blive afledt fra det, vi troede var vigtigt – og komme hen til det allervigtigste. Under arbejdet med en opgave sneg der sig midt i skriveriet et Danmarkskort frem, og vi udpegede de steder i Danmark, der havde haft afgørende betydning for vores liv. Fælles var vores fødebyer og vores højskoler. Så Mads, Anders og jeg tog afsted på tur rundt i hele Danmark i en lille Lada stationcar i den dristige farve beige, som fik navnet Mischa, fordi der var sådan nogle små udposninger på de velourbeklædte nakkestøtter, der lignede ørerne på den russiske bjørn Mischa.

Vi købte den for 3000 kr. og vi kom til at køre mere end 10.000 km i den. Mischa lod en del tilbage at ønske som bil. Vi måtte snitte en træpind til at holde bagklappen og havde altid en snor til at binde imellem bagdørene, så de ikke sprang op under kørslen. Men ikke desto mindre blev vi så glade for den, at vi, da Mischa ikke kunne mere, købte Bertha, et folkevognsrugbrød fra 1976, som kom til at følge os i de næste 5 år. Det vil drage for vidt at fortælle om alle oplevelserne med Bertha her, og det eneste dårlige, der var at sige om den, var, at vi solgte den. Note til mig selv og til jer: Hvis man får et folkevognsrugbrød fra den periode på hånden, så sælg den aldrig!

Nå, men med Mischa var vi på Danmarkstur, jeg aldrig glemmer. Vi var på Testrup Højskole, hvor jeg havde gået på Højskole og Odsherreds Idrætshøjskole, hvor Mads nød sin højskoletid. Vi sov på taget af Mischa i Svendborg, snakkede med fiskere i Bagenkop og slap behændigt for et

slagsmål på et brunt værtshus i Rudkøbing. Vi sejlede på Ribe Å, kørte gammel BMW motorcykel på vejene omkring Skive, følte os som små børn i bunden af mine bedsteforældres mergelgrav nær Ålborg. Var til Sussi og Leo koncert på Skansen i Skagen, hvor vi fik deres autografer skrevet med sprittusch overalt på overkroppen, som vi senere viste frem på toppen af Cloostårnet i Frederikshavn, hvor jeg kommer fra, med udsigt ud over hele nordjylland. Vi sluttede turen af med 6 fabelagtige dage på Skanderborg Festivalen.

Men der forinden gjorde vi et ophold i 2 dage – lige her på Egmont Højskolen. For her havde Anders været assistent og derefter hjælperlærer i et par semestre. Vi sov i shelteret nede ved Annexet, som stadig ligger der. Vi spiste med og var med til undervisning. Vi blev sejlet til Thunø i gummibåden af Thomas Søe, der var hjælperlærer. Henrik Kokborg, der var lærer stak en kniv igennem luftfilteret på Mischa, så den kunne accelerere. Men først og fremmest fik jeg et kig ind på en højskole, hvor jeg stadigvæk i dag kan huske, at jeg tænkte: Tænk, at der findes et så fantastisk sted. Fyldt med varme, nærvær, muligheder og medmenneskelighed

På Danmarksturen lærte vi ikke bare vores land at kende, men også i den grad hinanden og selve livet at kende. Og Egmont Højskolen kom ind i min bevidsthed og satte sig et tydeligt spor.

Efter turen kom jeg i praktik på Eriksminde Efterskole, som ligger 5 km herfra ind mod Odder, hvor jeg oplevede noget af det samme, og med mit eget højskoleophold, besøget på Egmont og praktikken in mente, vidste jeg, at jeg hørte til i den frie skoleverden og ville være med til at holde efterskole og højskole. Jeg blev lærer og senere forstander på Eriksminde – som jo på sin helt egen måde hænger sammen med Egmont. Hør engang:

I 1956 forlod Oluf Lauth Den frie lærerskole i Ollerup, hvor han havde været som forretningsfører og underviser, for at grundlægge Holsatia Højskole her i Hou, hvor han ville holde højskole og efterskole for elever med handicap. Med sig i bagagen havde han både tankesæt, samtaler, drømme og værdier undfanget på både Askov og ikke mindst Den frie lærerskole i Ollerup. Året forinden havde han sendt to af sine studerende afsted til samme egn. Kis og Thjelle Raunkjær tog til Eriksminde Friskole i 1955 for ligesom Oluf og Lise at lave kostskole – i dette tilfælde kun efterskoleledelsen med nogle af de samme værdier og drømme, som de delte på Den frie Lærerskole. Så på den måde startede 2 kostskoler næsten samtidig, næsten samme sted, med vidt forskellige udtryk, men bygget på det samme tankegods og værdisæt. Det var ikke mærkeligt, at Oluf og Lise sendte deres søn Ole afsted i skole på Eriksminde.

I september, hvor der blev holdt velkomstfest, kom en ældre kvinde hen til mig. Hun fortalte, at hun havde været ung pige i huset hos Oluf og Lise Lauth. Hver morgen når

Ole tog afsted i skole, så sagde han: "Nu tager jeg op på universitetet", og begav sig afsted de fem kilometer mod Eriksminde. Senere tog begge Oles børn Stine og Christian afsted på efterskole samme sted og sidste år var det Stines datter, Veronica, Ole og Annies barnebarn, som jeg havde fornøjelsen af at lære at kende på mit sidste år. Sådan hænger tingene nogle gange sammen på forunderlig vis, og Egmont Højskolen har altså eksisteret i min bevidsthed i de seneste 17 år, og som nabo har jeg haft min naturlige gang her og lært stedet og menneskene bedre og bedre at kende. Så selvom man kan sige, at det stadig for mig er nyt, føler jeg mig på den mest naturlige vis som en del af Egmont-familien, ikke mindst fordi min familie og jeg er blevet taget så godt og kærligt imod og er faldet rigtig godt til.

Og vi har det alle sammen godt her på Egmont. Der er 208 elever her på efterårssemestret, som alle er levende optaget af at skabe et godt højskoleophold og højskoleliv. De suger til sig af fagene og samværret og er et hold med mange idéer og med masser på færde. Og vi nyder det liv, vi lever sammen med hinanden.

Og sådan er livet på Egmont Højskolen. Farverigt og mangfoldigt. Inspirerende og fyldt med menneskeliv.

Med en evig insisteren på at se og skabe muligheder i stedet for at hænge fast i begrænsningerne. At skabe en fælles oplevelse og tro på, at alt kan lade sig gøre. At punktere forestillingen om det perfekte. At give mennesker skuldre

at stå på og læne sig opad. At tænde og vedligeholde både glimtet i øjet og livsgnisten. Og at gøre det i fællesskab.

De brede, åbne døre på Egmont Højskolen vil også i fremtiden være vidtåbne. Brede, åbne døre som både lukker samfundslivet og hele omverden ind og er tilgængelig for alle, der måtte ønske at komme her, og som den anden vej åbner tilværelsen for de mennesker, der går ud af dørene hjerteligt mærket og forandret for altid, som weekenden og aftenen her så tydeligt viser.

Men sådan en weekend laver jo ikke sig selv, så der en helt masse, der skal have en stor tak. Først og fremmest tak til Jens og resten af bestyrelsen, som sædvanen tro har lagt et meget stort stykke arbejde for at få stablet arrangementet på benene. Tak til kontoret for koordineringen. Tak til lærerne for underholdning og blikket ind i hverdagen og for hjælpen med dette og hint. Tak til pedellerne for at stille det hele an, HHA for at pynte op og gøre klar og tak til køkkenet for dejlig mad, som vi heldigvis ikke er helt færdige med. Tak til hjælpelærerne for hjælp og dejlig musik. Også tak til nuværende elever for at gøre klar og endnu engang åbne jeres skole for alle disse dejlige mennesker, som er noget I ikke er endnu – nemlig tidligere Egmontelever.

Slutteligt vil jeg gerne sige tillykke til alle jubilarer og tillykke til jer alle, der har og har haft Egmont tæt inde på livet – og nu har Egmont i blodet og i hjertet. Rigtig god fest allesammen.

På tur til Tenerife

– af Jens Bork

Den 14.-21. august arrangerede Elevforeningen tur til Tenerife, hvor vi boede på det meget handicapegnede hotel Mary Sol i Los Cristianos. Stedet, hvor man kan leje de hjælpemidler, man har brug for, hvis man ikke kan have det med hjemmefra. Der er lift ved poolen, så man kan komme i vandet, hvilket er skønt, når det er varmt.

Vi var 20 af sted på turen i år, hvor halvdelen fløj fra Kastrup og resten fra Billund. Det var så heldigt, at flyene fløj på

samme tidspunkt. Hotellet ligger super godt og det er muligt at gå ture på Promenaden og besøge de mange små listige steder, der ligger på Promenaden.

Selv om vi var mange af sted, var der en super god stemning i gruppen, hvor alle hjalp hinanden. Alle var interesserede i, at det skulle være hyggeligt, og det blev det.

Der ligger billeder på Elevforeningens hjemmeside fra turen, og også fra tidligere ture.

Elevforeningens bestyrelse

Formand

Jens Bork, medlem af højskolens bestyrelse Tlf. 20 46 25 72
Vestervænget 39, 7323 Give jbork@stofanet.dk

Øvrige bestyrelse

Wilton Jensen, næstformand, medlem af højskolens bestyrelse Tlf. 30 74 24 57
Bakkedraget 8, 7490 Aulum orluff52@live.dk
Tina Laursen, kasserer Tlf. 28 96 37 80
Færøvej 79, 9800 Hjørring tinabl70@gmail.com
Rasmus Lund Sørensen, sekretær Tlf. 24 23 10 78
Hvidtjørnevej 2, 2.tv, 6000 Kolding rasmusls1983@gmail.com
Rene Hansen, bestyrelsesmedlem Tlf. 27 12 86 40
Brøndby Møllevvej 9, 2605 Brøndby rph1969@hotmail.com
Johanne Bach, bestyrelsesmedlem Tlf. 27 57 74 83
Vestervænget 75, 7323 Give johannebach@gmail.com
Mogens Barrit, 1. suppleant Tlf. 23 27 84 78
Egeparken 156, 12. th., 5240 Odense NØ mogensbarrit@hotmail.com
Mikkel Smidstrup, 2. suppleant Tlf. 20 66 11 60
Buen 9 B st., 9800 Hjørring mikkelsmidstrup@has.dk

Elevholds Repræsentant 2018

Klara Obling Tlf. 40 16 02 13
Skovager 3, 8530 Hjortshøj klaraobling@hotmail.com

Foreningens kontakt på Egmont Højskolen

Søren Møllgaard Kristensen (forstander) og Karin Busk Sørensen Tlf. 87 81 79 00
Villavej 25, Hou, 8300 Odder mail@egmont-hs.dk

Jubilarer 2018

60 års jubilæum (1958)

Aage Stig Christensen
Henny Camilla Christiansen
Alex List

50 års jubilæum (1968)

Poul Scheby
Hans Henrik Sönichsen

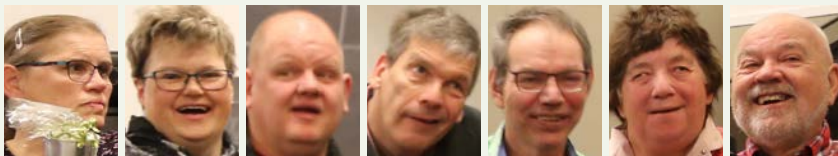
45 års jubilæum (1973)

Henrik Jensen

30 års jubilæum (1988)

Lise Lotte Møller
Connie Laura Graversen
Rene Hansen
Brian Joensen
Kurt Antonsen
Margrethe Svendsen
Carlo Boding

25 års jubilæum (1993)

John Busk Sørensen

20 års jubilæum (1998)

Rikke Mortensen
Helene Vestergaard
Michael Bjørndal Christiansen
Jan Heilmann Nøhr
Thomas Fugl
Kristina Lomholdt Stephansen

15 års jubilæum (2003)

Rasmus Lund Sørensen
Martin Krogholm
Christian Grundvad Sørensen
Kasper Dyhr Mikkelsen
Nikolaj Eskildsen
Paul Gonchik

10 års jubilæum (2008)

Søren Overgaard Kristensen
Dennis Skov Kornum
Mette Glenstrup Nielsen
Sarah Christiansen

5 års jubilæum (2013)

Nicolaj Rasmussen
Bo Brokdorf Eriksen

Elevhold forår 2018

Agnes Bugge	8240 Risskov	Ida Ravnsbæk Johannsen	8000 Aarhus C	Mathias Vestergaard Götke	8240 Risskov
Alexander Günther Hansen	5220 Odense SØ	Inga Maj Bjerre Mikkelsen	5762 Vester Skerninge	Mathilde Hjelm Dam	9631 Gedsted
Alexander Holm Håkansson	4250 Fuglebjerg	Jakob Fogh Lyngse Jensen	8340 Malling	Merete Lund Nielsen	8300 Odder
Amanda Thygesen Blunck	6100 Haderslev	Janus Ørbæk Holmgaard	8541 Skødstrup	Mette Stütz	8300 Odder
Anders Nielsen	9400 Nørresundby	Jasmin Madansen Christensen	7080 Børkop	Mette Wilhardt Boesen	8230 Åbyhøj
Anders Aagaard Petersen	5900 Rudkøbing	Jeppe Kerstens	1814 Frederiksberg C	Mia Krøymad Sørensen	9500 Hobro
Andrea Plesner Bloch	8700 Horsens	Jesper Bentsen	8620 Kjellerup	Mike Tinning	8860 Ulstrup
Ane-Sophie Madsen	8464 Galten	Jesper Nørgaard	8300 Odder	Mikkel Birkedal Nielsen	9000 Aalborg
Anna Fæster Hansen	7550 Sørvad	Jesper Sand	8930 Randers NØ	Mikkel Birle	5683 Haarby
Anne Balsby Roersen	8800 Viborg	Johannes Kirketerp Madsen	8410 Rønede	Mikkel Leo Bjørn Kückelhahn	8000 Aarhus C
Anne Holm Thomsen	5230 Odense M	Johannes Thorup Melsen	5481 Blommenslyst	Mikkel Thorkilsen	4281 Gørlev
Anne Katrine Hansen	7400 Herning	Jonas Ebbe K. Termansen	8600 Silkeborg	Momoko Toyama	Japan
Annemette Lysgaard Møller	6430 Nordborg	Jonas Hertzum Laursen	8210 Aarhus V	Morten Juul Malmkov	5250 Odense SV
Anton Bjerre Sand	8400 Ebeltoft	Jonatan Nothlev	9000 Aalborg	Morten Langkjaer Jensen	8471 Sabro
Anton Thorbøll	8330 Beder	Josephine Andersen Pujol	7700 Thisted	Morten Stadvold	9800 Hjørring
Astrid Koudal Maul	8700 Horsens	Josephine Thu Vu	5700 Svendborg	Nadia Madsen	6710 Esbjerg V
Astrid Littau Singers	8220 Brabrand	Julie Bundgaard	9690 Fjerritslev	Nana Kjærgaard	8000 Aarhus C
Astrid Miezan Jakobsen	5000 Odense C	Julie Hansen	7981 Spentrup	Nana Stine Aagaard Jørgensen	8000 Aarhus C
Benedicte Bianca Frederiksen	5000 Odense C	Julie Nielsen	8620 Lemvig	Nanna Kayesen	8300 Odder
Benjamin Mathias R. Løfquist	8990 Fårup	Julie Toft Iversen	7700 Thisted	Naoyuki Miyata	Japan
Benjamin Overgaard Hammar	2100 København Ø	Kamille Andrea Clausen	6100 Haderslev	Nicklas Olsen	8362 Hørning
Berit Aagaard Sørensen	4040 Jyllinge	Katja Nesjan	2605 Brøndby	Nicolai Winther Matias	8000 Aarhus C
Bertram Alfa Sølvmoose	4390 Vipperød	Katrine Brønd Jensen	8340 Malling	Nicolaj Laue Juhl	6500 Vojens
Bettina Wolgast	8340 Malling	Katrine Johansen	8600 Silkeborg	Nicolaj Ølgaard Lehmann	5500 Middelfart
Bine Christensen	5270 Odense N	Katrine Mengel Nielsen	8660 Skanderborg	Nikolaj Heinisch Steffensen	4780 Stege
Birgitte Dauerhøj Fleckner	8370 Højbjerg	Katrine Teensig Frølich	4300 Holbæk	Nikolaj Janaka Hansen	2900 Høllerup
Brighde Caimbeul	5771 Stenstrup	Kenan Agic	4520 Svenninge	Nina Andersen	5683 Haarby
Camilla Nørgaard Lundsgaard	9400 Nørresundby	Kenni Søren Bjerregaard	7752 Snedsted	Nina Bille Lund Jepsen	3500 Værløse
Camilla Viuf Jensen	6000 Kolding	Kim Nielsen Borg	8452 vestbirk	Olivia Egg Askholm	5700 Svendborg
Caroline Mønster N. Kristiansen	8300 Odder	Klara Obling	8530 Hjørtshøj	Pernille Amalie Duedahl	8000 Aarhus C
Cecilia Overgaard Andersen	8600 Silkeborg	Kosei Ide	Japan	Peter Dencker Nielsen	9240 Nibe
Cecilie Amtoft	5000 Odense C	Kristen Gravholt	8210 Aarhus V	Philip Høigaard-Olsen	Australien
Cecilie Madsen	8250 Egå	Kristjana Magill Nash	9000 Aalborg	Rasmus Burmeister	7000 Fredericia
Charlotte Stougaard	8300 Odder	Laura Kirstine van Luttervelt	7500 Holstebro	Rasmus Frost Grønbech	6650 Brørup
Chorouq Al Helli	6705 Esbjerg Ø	Lene Benner Lundgaard	6800 Varde	Rasmus Hollensen	8240 Risskov
Christina Nørskov Christensen	8300 Odder	Line Juul Levisen	9460 Brovst	Rasmus Munk Pedersen	9000 Aalborg
Christinna Moric	8300 Odder	Line Nordhøj	8000 Aarhus C	Rebecka Grønkjær Kristiansen	7620 Lemvig
Clement Benjamin B. Peters	8000 Aarhus C	Lisa Lerup	5592 Ejby	Rikke Dyrberg	8240 Risskov
Cristina Sørensen Blom	8300 Odder	Liv Fjelsted Alrøe	9240 Nibe	Ronnie Helbæk Witt Mortensen	8362 Hørning
Daniel Blaabjerg	5500 Middelfart	Louise Blockx	9400 Nørresundby	Rune Dau Larsen	8230 Åbyhøj
Daniel Steenberg	7830 Vinderup	Louise Hejlskov Thomsen	9620 Aalestrup	Sara Søndergaard Kristensen	8740 Brødstrup
Diana Osmann	4520 Svenninge	Luna Marie Sørensen	8930 Randers NØ	Sarah Berg	7500 Holstebro
Dilan Tanriverdi	8300 Odder	Lykke Vindbæk Andersen	9900 Frederikshavn	Sarah Møldrup Jensen	8464 Galten
Ditte Helbech Jensen	8560 Kolind	Lærke Helwig Larsen	6971 Spjald	Sarah Thügesen Rasmussen	5260 Odense S
Elias Kjeldgaard Jensen	8000 Aarhus C	Mads Kortegaard Ullerup	5380 Dalby	Sebastian Gustavsen Kridal	8000 Aarhus C
Emil Duedahl Mønster	8220 Brabrand	Mads Lindgaard	7080 Børkop	Sif Marie K. Brummerstedt	3390 Hundested
Emil Leander Nielsen	2200 København N	Mads Søvsø Mikkelsen	8660 Skanderborg	Sigrid Andersen	3500 Værløse
Emil Lyngbye Widding	4520 Svenninge	Magnus Carøe Christensen	8000 Aarhus C	Sigrid Gunvor Myrthu Andersen	5000 Odense C
Emma Brus Søegaard	8410 Rønede	Magnus Farver Sørensen	8382 Hinnerup	Sigrid Strunge Dubert	5762 Vester Skerninge
Emma Svarre	8600 Silkeborg	Magnus Kobborg Knudsen	7430 Ikast	Simon Enrico Nielsen	8700 Horsens
Emma Thorning Kristensen	7260 Sønder Omme	Magnus Smed	8300 Odder	Simon Ludvigsen	6600 Vejen
Emma-Björg Jensen	8220 Brabrand	Maha Sakurai	Japan	Simon Rosendal Pedersen	8300 Odder
Frederik Billesø Jacobsen	5620 Glamsbjerg	Maja Bakken Bruun	6818 Årre	Simon Vestergaard	8270 Højbjerg
Frederik Bjerring Jensen	5881 Skårup Fyn	Maja Lægdsmand Madsen	8700 Horsens	Simone Erfurth Oxholm Krøyer	5210 Odense NV
Frederik Mønster	8700 Horsens	Malte Blaabjerg	8000 Aarhus C	Sofia Danefeld Hansen	8560 Kolind
Freja Sabrina Beck	8500 Lystrup	Marcus Emil Leth Møller	5000 Odense C	Sofie Berner Møller	4780 Stege
Frida Jæger Jensen	8300 Odder	Marcus Mejlholm Brandt	8000 Aarhus C	Sofie Bjerre Schwalbe	8000 Aarhus C
Frida Uddholm Nielsen	8930 Randers NØ	Maria Nørrevang Kudsk	9490 Pandrup	Sonoka Fujisawa	Japan
Gregers Norring Lund	8340 Malling	Maria Bræfod Mikkelsen	8000 Aarhus C	Stine Mathiasen	6771 Gredstedbro
Gustav Pors Ofesen	8600 Silkeborg	Marie Brøchner Jørgensen	2000 Frederiksberg	Søren Bjørnskov Thormann	8000 Aarhus C
Hans Boisen Mark	6862 Tistrup	Marie Maj Andersen	5500 Middelfart	Søren Lægaard Berthelsen	6971 Spjald
Hayla Silva Søndergaard	9530 Støvring	Marius Mønsted Dahl	8300 Odder	Theis Skytte Pedersen	6040 Egtved
Helene Hallstrup Mikkelsen	8240 Risskov	Martha Aldinger	5762 Vester Skerninge	Therese Fjord	6600 Vejen
Helle Kristiansen	8920 Randers NV	Martin Hybert Andersen	4000 Roskilde	Thomas Skjoldborg	7500 Holstebro
Helle Squillaci	7900 Nykøbing M	Martin Skjødt Christensen	8300 Odder	Thomas Stærkner	8680 Ry
Henriette Lund	8300 Odder	Marvin Patrick Byrne	8950 Ørsted	Tobias Vinge Dalentoft	8464 Galten
Henrik Bekmann Nonbye	8300 Odder	Mathias Brøgaard Spartali	7140 Stouby	Tomas Strøbye	2000 Frederiksberg
Henrik Tehrani	5700 Svendborg	Mathias Böhlers	8300 Odder	Tor Lindberg Guldager	8240 Risskov
Hubert Vester Brase	8420 Knebel	Mathias Holm Hansen	8000 Aarhus C	Trine Jeppesen	8831 Løgstrup
Ida Maja Rather	9550 Mariager		6100 Haderslev	Yu Otake	Japan

Elevhold efterår 2018

Agnes Bugge 8240 Risskov
 Amalie Bjerring Nors 8270 Højbjerg
 Amalie Lildholdt Jacobsen 9000 Aalborg
 Anders Almskou Rasmussen 8660 Skanderborg
 Anders Nielsen 9400 Nørresundby
 Andrea Plesner Bloch 8700 Horsens
 Andreas Bryan Henningsen 3500 Værløse
 Ane-Sophie Madsen 8464 Galten
 Anna Amalia Martens K. Larsen 7700 Thisted
 Anna Gertsen 9000 Aalborg
 Anna Kathrine N. Tolsgaard 8300 Odder
 Anna Louise Mors Hansen 8000 Aarhus C
 Anne Mette Bladt 6430 Nordborg
 Arvid Krag Kühne 7080 Børkop
 Astrid Finne Skovbakke 5250 Odense SV
 Astrid Koudal Maul 8700 Horsens
 Astrid Littau Singers 8220 Brabrand
 Astrid Miezan Jakobsen 5000 Odense C
 Astrid Ræbild Kjøl 9800 Hjørring
 Benedicte Bianca Frederiksen 5000 Odense C
 Benjamin Mathias R. Løfquist 8990 Fårup
 Berit Aagaard Sørensen 4040 Jyllinge
 Bertram Alfa Sølvmoose 4390 Vipperød
 Birgitte Dauerhøj Fleckner 8270 Højbjerg
 Brighde Caimbeul 5771 Stenstrup
 Camilla Nørgaard Lundsgaard 9400 Nørresundby
 Camilla Viuf Jensen 6000 Kolding
 Caroline Mønster N. Kristiansen 8300 Odder
 Caroline Schelde Nielsen 6760 Ribe
 Casper Christensen 8920 Randers NV
 Cecilie Amtoft 5000 Odense C
 Cecilie Louise Hansen 2000 Frederiksberg
 Celina Vangstrup 9000 Aalborg
 Celine Nielsen 8700 Horsens
 Charlotte Stougaard 8300 Odder
 Christian Emil Vilsen 8000 Aarhus C
 Christian Frøkjær Vestergaard 8000 Aarhus C
 Christina Nørskov Christensen 8300 Odder
 Christinna Moric 8300 Odder
 Christoph Herskind 2300 København S
 Diana Osmann 4520 Svinninge
 Dilan Tanriverdi 8300 Odder
 Ditte Helbech Jensen 8560 Kolind
 Ditte Lind 9000 Aalborg
 Elias Engelbrecht Jørgensen 5900 Rudkøbing
 Elias Kjeldgaard Jensen 8000 Aarhus C
 Emil Duedahl Mønster 8220 Brabrand
 Emil L yngbye Widding 4520 Svinninge
 Emil Raeder 8520 Lystrup
 Emma Lystbæk Vinther 7620 Lemvig
 Emma Løiborg Boye 9000 Aalborg
 Emma Sørensen 8950 Ørsted
 Erik Hage Pedersen 8000 Aarhus C
 Frederik Gregersen Bager 8500 Grenaa
 Frederik Kondrup Hansen 8240 Risskov
 Frederik Lund 6960 Hvide Sande
 Frederik Mønster 8700 Horsens
 Freja Sabrina Beck 8520 Lystrup
 Frida Bjerkø 1903 Frederiksberg C
 Go Tsuyuki Japan
 Gregers Norring Lund 8340 Malling
 Gustav Throen Fabricius 3050 Humlebæk
 Hanne Katrine Kjær 6760 Ribe
 Hayla Silva Søndergaard 9530 Støvring
 Henriette Lund 8300 Odder
 Henrik Bekmann Nonbye 8300 Odder
 Ida Alding Jørgensen 8000 Aarhus C
 Ida Sofie Schou Nielsen 7130 Juelsminde
 Ina Rasmussen 8000 Aarhus C
 Jacob Riis-Nielsen 4160 Herlufmagle
 Jakob Fogh Lyng Jensen 8340 Malling

Jakob Korsholm Clausen 5210 Odense NV
 Jannie Sand Nielsen 8000 Aarhus C
 Jasmin Madsen Christensen 7080 Børkop
 Jens Sebastian Hull Pedersen 8200 Aarhus N
 Jeppe Baumgart Kerstens 6100 Haderslev
 Jeppe Kjær 6500 Vojens
 Jeppe Odde 5000 Odense C
 Jeppe Vestergaard Götke 8240 Risskov
 Jesper Bentsen 8620 Kjellerup
 Jesper Nørgaard 8300 Odder
 Jesper Preisler 8361 Hasselager
 Joachim Holm 5620 Glamsbjerg
 Johan Feldthusen Rødgaard 8310 Tranbjerg J
 Johanna Adrian 1665 København V
 Johanne Hedegård Jørgensen 6818 Årre
 Johannes Thorup Melsen 5481 Blommenslyst
 Jonas Ebbe K. Termansen 8600 Silkeborg
 Josephine Thu Vu 5700 Svendborg
 Julie Jølling 8320 Mårslet
 Julie Lyhne Henriksen 4874 Gedser
 Julie Nielsen 7620 Lemvig
 Julie Nørgaard Larsen 8900 Randers C
 Julie Aagaard Lind 9000 Aalborg
 Julius Vester Laursen 8000 Aarhus C
 Kamille Kodbøl 6760 Ribe
 Kamille Kaasgaard Robertsen 8520 Lystrup
 Karoline Emilie Olsen 2700 Brønshøj
 Karoline Just Pedersen 6580 Vamdrup
 Kathrine Alrøe 8300 Odder
 Katja Nesjan 2605 Brøndby
 Katrine Bom-Hansen 5270 Odense N
 Kenan Agic 4520 Svinninge
 Kirstine Pahuus Lassen 8240 Risskov
 Kristian Grubbe Andersen 2720 Vanløse
 Kristian Tobberup Boisen 6630 Rødning
 Kristian Würigler Nielsen 5200 Odense V
 Kristoffer Kristoffersen 8464 Galten
 Kristofina Mønsted Poulsen 8200 Aarhus N
 Lauge Bjerrum Feierskov 6823 Ansager
 Laura Banke Poulsen 1357 København K
 Line Juul Levisen 9460 Brovst
 Liv Fønnesbæk Hansen 8260 Viby J
 Louise Strandsbjerg Nielsen 7200 Grindsted
 Luna de Boer Døssing 8732 Hovedgård
 Luna Ibsen Gervin 8300 Odder
 Luna Marie Sørensen 8930 Randers NØ
 Lykke Vindbæk Andersen 9900 Frederikshavn
 Mads Søvsø Mikkelsen 8660 Skanderborg
 Magnus Farver Sørensen 8382 Hinnerup
 Maho Sakurai 8300 Odder
 Maja Bakkensen Bruun 6818 Årre
 Maja Barner Joensen 6400 Sønderborg
 Maja Lægdsmand Madsen 8700 Horsens
 Malene Boye Petersen 8000 Aarhus C
 Malte Andersen 5000 Odense C
 Marcus Mejholm Brandt 9490 Pandrup
 Maria Cecilie Aagaard Olsen 8260 Viby J
 Maria Dolmer Johansen 8000 Aarhus C
 Maria Mulvad Mikkelsen 2840 Holte
 Marie Herold Mortensen 2200 København N
 Marie Maj Andersen 8300 Odder
 Marie Skovsbøl Rasmussen 6100 Haderslev
 Martha Bech Diedrichsen 5270 Odense N
 Martin Hybert Andersen 8300 Odder
 Martin Kørnum Welling 8210 Aarhus V
 Martin Skjødt Christensen 8950 Ørsted
 Marvin Patrick Byrne 7140 Stouby
 Masako Watanabe Japan
 Mathias Emilius Bugge Søylund 2100 København Ø
 Mathias Hertel Hansen 4700 Næstved
 Mathias Rosendal Böhlers 8000 Aarhus C

Mathias Vestergaard Götke 8240 Risskov
 Mette Marie Laue Poulin 8000 Aarhus C
 Mette Stitz 8300 Odder
 Mia Krøjmand Sørensen 9500 Hobro
 Miki Tokuhara Japan
 Mikkel Birlø 5683 Haarby
 Mikkel Lambæk Sørensen 5200 Odense V
 Mikkel Leo Bjørn Kückelhahn 8000 Aarhus C
 Mikkel Thorkilsen 4281 Gørlev
 Morten Langkjær Jensen 8471 Sabro
 Nami Iwazaki Japan
 Nanna Graa Thorup 8000 Aarhus C
 Nanna Kaysen 8300 Odder
 Nicklas Jan Rodahl Thisted 8900 Randers C
 Nicklas Olsen 8362 Hørning
 Nicolai Winther Matias 8000 Aarhus C
 Nicolaj Øllgaard Lehmann 5500 Middelfart
 Nikolaj Heinrich Steffensen 4780 Stege
 Nikolaj Jensen 8210 Aarhus V
 Noah Weinhonig 25899 Niebüll
 Oline Gudmandsen 8000 Aarhus C
 Olivia Egg Askholm 5700 Svendborg
 Olivia Köhler 8600 Silkeborg
 Peter Bagger Kyed 8270 Højbjerg
 Peter Dencker Nielsen 9240 Nibe
 Philip Høgaard-Olsen Australien
 Rasmus Burmeister 7000 Fredericia
 Rasmus Wridt Støttenberg 8381 Tilst
 Rikke Sahlholdt Kristensen 6100 Haderslev
 Ronnie Helbæk Witt Mortensen 8362 Hørning
 Sachiko Shiotani Japan
 Sahra Moresco El-Chafii 5210 Odense NV
 Sanne Steen Kristensen 5000 Odense C
 Sara Maria Salomonsen 5672 Broby
 Sara Søndergaard Kristensen 8740 Brædstrup
 Sarah Haldrup Jensen 9640 Farsø
 Sarah Thügesen Rasmussen 5260 Odense S
 Satoshi Fujita Japan
 Sebastian Gustavsen Kridal 8320 Mårslet
 Sebastian Tved Berke 9210 Aalborg SØ
 Sebastian Venables 8200 Aarhus N
 Shiki Sasai Japan
 Sidsel Busklund Johansen 5000 Odense C
 Sif Lilkær Wacker 9270 Klarup
 Sif Marie K. Brummerstedt 3390 Hundested
 Signe Meinertz Grønvald 4000 Roskilde
 Sigrid Gunvor Myrthu Andersen 5700 Svendborg
 Silke Augustinussen 5800 Nyborg
 Simon Enrico Nielsen 8700 Horsens
 Simon Lund 6520 Toflund
 Simon Vestergaard Kristiansen 8270 Højbjerg
 Simone Erfurth Oxholm Krøyer 5210 Odense NV
 Siw Ilse Groth 8000 Aarhus C
 Sofie Berner Møller 4780 Stege
 Sofie Schultz Refsgaard 8500 Grenaa
 Stefanie Jakobsen Olsen 6100 Haderslev
 Stephanie Holm Find 5871 Frørup
 Sune Clemens Mølbj Nielsen 5620 Glamsbjerg
 Sune Malling Jensen 8240 Risskov
 Tanja Grønne L. H. Sander 5700 Svendborg
 Tatsuhiro Yamagishi Japan
 Theresa Kærvang Lindved 6870 Ølgod
 Thomas Skjoldborg 7500 Holstebro
 Tilde Kristensen 4450 Jyderup
 Toke Dan Køppen Christensen 8732 Hovedgård
 Tomas Strøbye 2000 Frederiksberg
 Torben Duch Myrup 5620 Glamsbjerg
 Wilhelm Dam Fedders 5772 Kværndrup
 Xavier Christiansen-Mulhern USA

Skolens bestyrelse

Formand

Sonja MikkelsenVanførefonden
Junivej 35, 8210 Århus V

Øvrige bestyrelse

Kaj Vestergaard Nielse, næstformandVanførefonden
P.P. Ørumsgade 11, Byg nr. 8, 8000 Århus C

Marianne Kofoed, Fondenes Hus Bevica
Otto Mønstedts Gade 5, 1571 København V

Susanne Olsen Bevica
Skovgårds Allé 189, 3500 Værløse

Mikkel BundgaardDHF
Frederiks Allé 28 II., 8000 Århus C

Gitte Rasmussen Reckendorff NielsenDHF
Bogensevej 85, 5464 Brenderup

Rikke KastbjergDHF
Østerby Allé 20, 8310 Tranbjerg J

Jørgen KnudsenSpastikerforeningen
Asgårdvej 11, 7800 Skive

Peter Skov JørgensenMuskelsvindfonden
Gydevangen 36, 7120 Vejle Ø

Ghita Tovgaard UlykkesPatientForeningen og PolioForeningen
Charlotte Amalievej 10, 8920 Randers NV

Ejvind Mortensen Egmont Højskolens Teknologi- & Kulturforening
Hølkenvej 84, Dyngby, 8300 Odder

Jens BorkEgmont Højskolens Elevforening
Vestervænget 39, 7323 Give

Wilton JensenEgmont Højskolens Elevforening
Bakkedraget 8, 7490 Aulum

Skolens revisor

Hanne Skov/Steen PetersenBDO ScanRevision
Markedspladsen 2, 7400 Herning, tlf. 96 26 38 00

Skolens ansatte

Pædagogisk afdeling

Andreas Højgaard, Ann Jeppesen, Bente Kloppenborg, Bertil Sidenius, Bettina Rander, Bo Seiersen, Camilla With Aasager, Charles Hansen, Dan Ellegård, Hanne Mellemkjær, Hans Otto Lunde, Iben Lautrup, Inge Johnsen, Ingeborg Mate Holm, James Naismith, Jannie Jensen, Jesper Hansen, Johannes Schønau, Karin Busk Sørensen, Karin Steen Stefensen, Kenneth Bork, Kim Asmussen, Lisa Schlage, Lærke Kirkeby Beyen, Majken Graver Blohm, Maria Schønau, Max Breyen Kirkeby, Mette Nørgaard Lager, Michael Kirch Jensen, Michael Pedersen, Morten Wedege Mathiasen, Nikolaj Evans, Nina Numan, Peter Scharling, Pierre Baad, Poul Erik Fink, Rasmus Schmidt, Rieko Fukazawa Kornum, Sanne Rubinke, Stevie Kørvell, Søren Bojer Kristensen, Søren Møllgaard Kristensen, Tine Schmidt, Tobias Møller,

Timelærer faste

Christina Maria Tassi di Luigi, Christine Bendt, Darius Kinderis, Keld Sølvsten, Mads Thøgersen, Yutaka Kataoka.

Hjælpe lærere

Alexander Holm Håkansson, Anna Riis Mikkelsen, Anna Thorup Jørgensen, Anne Sofie Færch Fischer, Bjarke Ahlefeldt-Laurvig, Bjørn Thiesen, Daniel Michael Steenberg, Dorthe Mortensen, Emma Svarre, Emma Brus Søgaard, Frederik Billesø Jacobsen, Frederik Bjerring Jensen, Gustav Thyrrø Rostgaard, Jason Pennington, Joakim Schermer Lynge, Johannes Kirketerp Madsen, Johannes Bondi Jacobsen, Jonatan Nothlev, Julius Adrian Hintze, Lærke Helwig Larsen, Mads Kortegaard Ullerup, Mads Lindgaard, Maj Wittorff Hansen, Marie Barfoed Mikkelsen, Marius Mølsted Dahl, Martha Aldinger, Mathias Holm Hansen, Mette Schultz Møller, Nana Kjærgaard, Rebecca Søe Corvalan, Rebekka Victor Bitsch, Sami Hajsund, Sarah Holm, Sofie Bjerre Schwalbe, Sophie Marie Nabe-Nielsen, Stine Mathiasen, Sune Moos.

Kontor & IT-afdeling

Annette Poulsen, Christopher Solli, Eva Carlsund, Janni Boeriis Lindkvist Andersen, Kasper Viuf, Martin Gemzøe, Nicoline Busk Munch, Søren Ingvarsen.

Hjemmehjælp & rengøring

Anders Petersen, Agnes Holldorsdatter Johansen, Charlotte Aspmann Jensen, Cheanne Jensen, Flemming Overgaard, Inge Jensen, Joan Steen Sørensen, Joan Thorsø Petersen, Karen Marie Karup, Majbrit Fig Tellstrøm, Mette Eline Bjerregaard Pedersen, Mike Madsen, Pernille Schiermer, Signe Christensen, Sofie Rasch Lauritsen, Tina Julius Zastrow, Tove Thøgersen.

Køkken

Astrid Gaardsdal, Birgitte Johansen, Carina Pedersen, Christian Jeppesen, Ditte Pelch, Filip Aurel Corvin, Gitte Pedersen, Hardie Spartali, Johannes Skau Forbaarg, Kasper Holm Pedersen, Karina Fæster Frandsen, Lotte Dideriksen, Lotte Simonsen, Maria Rasmussen, Mette Jacobsen, Ole Rasmussen, Pia Hesselbjerg, Susanne Christiansen,

Pedel

Allan Lykke Cronquist Christensen, Benny Jensen, Bjarne Bruus Kristensen, Dennis Nielsen, Jeppe Glasdam, Jesper Østergaard, Kristian Mandal, Kurt Ankerstjerne, Martin Lundgren Bilstrup, Max Rood Nielsen, Morten Dam Jensen.

Værft & Hou Søsportcenter

Claus Bevan Reimann, Holger Kronborg Jensen, Hugo Simonsen, Ilse Dam, Jens Kilt, Lis Kronborg Jensen, Per Pedersen, Thomas Kærskov Brix.

Vandhalla

Amalie Brønd Jensen, Bastian Graver, Christian Boes, David Goss, Hector Hussum, Lene Thorsø, Lucca Gerber, Mads Veje, Max Olsen, Per Jensen, Mihaela Chivescu.

Årets foredrag og koncerter

Forår

- 17/01 Søren Hermansen: Bæredygtighed
- 24/01 Ole Lauth : Egmont Højskolens historie
- 31/01 Jamil Mehdi: Fra skoletræt til egen chef
- 07/02 Hans Otto Lunde: Fremtidens Internet
- 14/02 Litteraturoplæsning
- 21/02 Ruth Østergaard: Hvad sker der med mennesket?
- 28/02 Assisterter, Borgere/enestående: mentalisering og snak i grupper
- 09/03 Teaterkoncert
- 14/03 Jazz-aften
- 16/03 Faglig fredag
- 21/03 Spoken word
- 18/04 Koncert med Ibrahim Electric
- 23/04 Magnus Kjærgaard, Adjunkt Aarhus Universitet: Hukommelsens molekyler
- 25/04 Mads Mygind, cand.mag. i Nordisk Sprog og Litteratur fra Aarhus Universitet
- 16/05 Opgør med selvtilstrækkelighedens tyranni
- 23/05 Café talentløs
- 30/05 Semester-sangen
- 06/06 Susanne Benderfeldt, afhopper fra Jehovas Vidner: Religiøs fundamantilisme

Efterår

- 08/08 Søren Møllgaard Kristensen: Hvordan og hvorfor holder vi højskole?
- 15/08 Semester-sangen
- 22/08 Riis-ekspeditionen
- 29/08 Susanne Benderfeldt: Identitetsrejsen – en personlig beretning om at flytte sig fra fundamentalisme til frie valg
- 05/09 Frederik Svinth: Den ensomhed, vi alle oplever
- 14/09 Samtale med Mette Frederiksen (S)
- 19/09 Mikkel Salling Holmgaard: Back to Life
- 21/09 Koncert med Scott Hamilton og Jesper Thilo
- 26/09 Aske Kreilgaard: Du skal overleve
- 01/10 Europadebat med Troels Lund Poulsen (V)
- 03/10 Peter Laugesen og Elena Askløf: Vores Europa
- 10/10 Teaterforestillingen "Kiggeri" i samarbejde med Den Skandinaviske Designhøjskole
- 24/10 Stig Guldberg: De originale
- 31/10 Café Talentløs
- 06/11 Lone Hertz og Tomas Strøbye: Tomas – Et barn du ikke kan nå
- 07/11 Kristian Kirk: Hvornår er man voksen?
- 14/11 EgmontON
- 21/11 Jazz med Nancy Harms, Earle Templeton og Møller
- 28/11 Syng, spis og snak
- 05/12 Søren Hermansen: Vejen til bæredygtigt samfund er fuld af huller og overraskelser
- 12/12 Casper Steinfath: Verdensmesteren i SUP - Deep Play

egmont højskolen

Egmont Højskolen
Hou • 8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont-hs.dk
www.egmont-hs.dk